Cezarina Adamescu

Lacrimi de mir

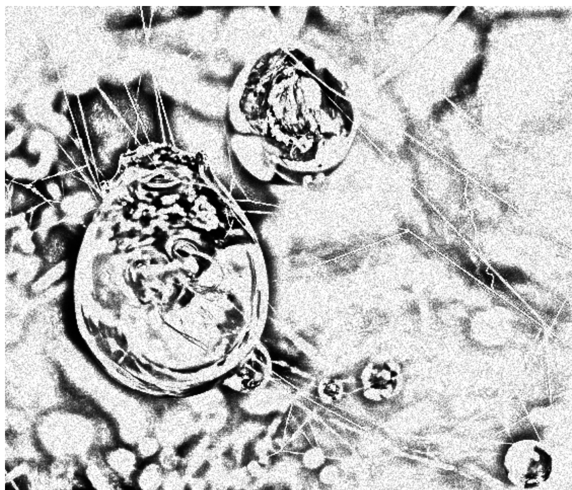
Editura SINTEZE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ADAMESCU, CEZARINA
Lacrimi de mir / Cezarina Adamescu. - Galaţi: Sinteze, 2009
ISBN 978-973-1917-66-5

821.135.1-1

I

Lacrimi de mir

Motto:

“ Nu cum sunt eu sunt eu
ci cum ești tu sunt eu
Un fel de tu sunt eu
pe care nu l-ai mai lăsat
să fie eu...”

~ Nichita Stănescu ~

INSTANTANEE LIRICE

Am sub ochi, sub formă de manuscris, dar purtând deja referinţe editoriale, volumul de micropoeme, "Lacrimi de mir", al Doamnei Cezarina Adamescu. Personal, am avut cinstea de a fi recenzentul a 4 sau 5 dintre cărţile sale, deşi ele sunt mult mai multe şi provin din zone foarte diferite: poezie, proză, eseu, exegeză creştină, etc.

Ceea ce ne propune această inepuizabilă autoare în volumul de faţă reprezintă produsul unei întinse perioade de exerciţiu poetic ţinut în tainiţe cu sigil şi pecete, pentru a-şi spori, prin recluziune şi alchimie interioară, valorile de înţeles şi expresivitate.

Scriitoarea nu intenţionează o ordonare tematică a producţiei sale, ci urmează traseul capricios al inspiraţiei, surprinzând şi lăsându-se surprinsă de caracterul spontan al iluminării într-un moment dăruit, de mare tensiune a gândului şi simţirii şi reprodus în forma scurtă de fulgerare şi descărcare a emoţiei: catren sau terţină, rareori depăşind aceste structuri de versificaţie.

În genere, suntem încredinţat că, chiar în cele mai obişnuite reacţii şi reprezentări ale Domniei Sale, freamătul cugetării se raportează la misterul creaţiei şi Măreţiei Divine.

Dar poeta nu se dovedeşte o obedienţă sărăcăcioasă, împreunându-şi palmele în dreptul frunţii şi cerşitorind înspăimântată milosârdie, cu ochi secătuiţi de lacrimă cerească şi de lumină, ci încearcă, chiar cu conştiinţa zădărniciei, un dialog neîntrerupt cu Conştiinţa Unică.

Pe de altă parte, suntem încredinţat, Domnia Sa are convingerea că doar subtilitatea deturnantă a limbajului poetic şi dramatismul trăirii pot înlesni comunicarea Privilegiată.

Uneori meditaţia poetică dobândeşte aspectul de simplă notaţie, dar divulgând o stare de spirit denotativă de o excepţională sugestivitate: "În evantaie:/ aer de primăvară,/ nări ameţite." Evantaiul poate cunoaşte aici redimensionarea şi reconformarea unei pâlnii rezonante şi diafane de instrument armonic esenţializant, ordonator şi sublimant, dar şi de orgă cosmică reflectantă.

Altundeva poeta face un elogiu al recursului la iubirea tămăduitoare adunată-n strânsoarea palmelor pro-slăvindu-se în cadenţe bănuite de "superb menuet". Aviditatea cuprinderii le face să nu-şi mai ajungă: "Strâns lipite/ palmele noastre/ dansând un superb menuet/ nu-şi mai ajung ele însele..."

Pentru ca, în alt loc, "iminenta iubire" să capete echivalenţa unui "plânset de stea în cădere."

O întreagă poveste întrunind sugestii de reflexivitate eminesciană se cuprinde în cadenţa lirică a economiei de 15 silabe, dispuse în tristih ale unui mic poem fără nume: "Iminentă iubire, /plânset de stea/ în cădere."

Căderea în iubire capătă configurarea şi consistenţa meditativă a astrului împovărat de răceala albastră şi orgolioasă a refuzului atingerii din contingent, "eşuând" în suferinţa lacrimii, prin diversiunea superbă a erosului. Semnificaţia se augumentează prin amploarea de boală cosmică pe care o capătă sentimentul "imanent" al iubirii.

Aspiraţia de duh stelar o determină pe poetă să opereze modificări în însăşi substanţa astrală, act pur de hipertrofiere liric personalizantă: "Întrupat în lut/de stea/duhul meu, / făptura mea..."

Dar iată şi o certă prelungire în ecou meditativ de stilistică blagiană: "Mâine şi eu / mă voi petrece / la fel cum senină aş trece / peste fragile cărări / spre Empireu."

În alt catren, sugestia trupului căutându-se în chemarea secretă a instinctului erotic este redată prin gestul repede reprimat al unei voci neidentificabile, venite din orizontul cucerniciei îndelung exersate: "Cămăşi de noapte sumese / peste trupuri virgine."

Dar tocmai de aici vine şi sugestia neîndoioasă de sacralizare a omenescului prin tandreţea contemplării din clipa încremenită, din decupaj izolant.

E uşor de sesizat la această prodigioasă natură eminamente lirică, poeta Cezarina Adamescu, o sensibilitate care porneşte dintr-un nucleu al incendierii şi exultanţei, dar care se tempereaza la suprafaţă prin determinanţi etici, astfel, încât

ceea ce apare capătă expresia de mir a echilibrului şi grandorii crescute pe solul proliferant al uimirilor şi bucuriilor din revelaţie.

Se întrevede aici o veneraţie adâncă, adeseori provenită din vitalism şi patimă păgână, reconvertite în adoraţie celestă, însetată de miresmele suave ale Înaltului şi pe care încearcă să le identifice în semnele comunicabile ale lucrururilor, aşa cum ele se destăinuiesc în ceremoniile diurne.

Un scurt sentiment al curgerii irefutabile, de măcinare metafizică, este cu toate acestea prezent în întreaga sa destăinuire de gând picurat.

O acceptare îndurerată, neajungând până la revoltă, ci topindu-se în atitudine pioasă se decelează uşor la această natură lirică,încercănată de stranietatea unei experienţe care-şi rezervă necontenit partea sa de nepătruns şi insidios: “Unul lângă altul, / clepsidre străine/măcinând pe/ cont propriu nisipul...”

Că supunerea în faţa aprioriilor nu este atât de senină pe cât ar părea se observă lesne în repetarea destul de frecventă a motivului perisabilităţii:

“Poposite în lut,/ oasele trecerii,/ sigle nevrednice, /fum despletit.”

Sau: “Sfarmă surcele/ Cuvintele grele/ Zvârle trecutele/ Cuvintele mutele...”

Cuvântul capătă nu de puţine ori aparenţa imposibilităţii de a comunica în absolut, mai ales atunci când se multiplică în roiuri de slove neputincioase, pulbere a unei reflexivităţi sfărâmate crescând pe “strigătul mut”: “Un popor de cuvinte/ acoperă strigătul mut,/ o naţie-ntreagă de flori de omăt/ intempestive...”

Mici afectări graţioase ale unui sentiment cochet şi orgolios o vizitează uneori pe poetă. Dar care mai pot fi mulţumirile creatorului decât conştiinţa mai mult sau mai puţin secretă a zodiei sale zeeşti? “Slujesc poezia/ făcând reverenţe/ ca o regină / desculţă şi-n zdrenţe...”

Şi parcă din această constantă a predestinării, de data acesta folosindu-se de motivul labirintului, fac parte

versurile:”Oricât aş muri / mă voi naşte / în acelaşi misterios labirint / rătăcindu-mă.” Dar iată o excelentă metaforă a “perversiunii” instinctului recunoscându-se în inefalabile configurări: “Ah, cum mai miroase/ pielea ta/ a nelinişte !”

Alteori melancolia creează impresia că se instalează definitiv în fiinţa copleşită de rău existenţial, imposibil de precizat, şi, prin urmare, imposibil de evitat: un fel de efluvii imateriale şi pidosnice care curg din toate direcţiile copleşind-o ca într-o hăituire de ceţuri mişcătoare. Numai durerea capătă consistenţa fermă a dinţilor înfipţi “cu sfială” în coaja tare a tristeţii.

Meditaţia sceptică, nuanţată ironic şi inducând un sentiment al abandonului fără lecuire într-o realitate a irealităţii şi deviantă este uşor de identificat : “Muşti cu sfială/ coltucul melancoliei./ Nici o durere irosită, / riduri definitive...” Pentru ca, în alt catren, poeta să se închipuie un edecar vlăguit eşuând iremediabil pe un arhipelag al ispitei şi iluziei cu substrat metafizic: “Mă mirui pe prund / trăgânu-mi luntrea/spre mal,/ arhipelag iluzoriu...”

Acest tip de reflectanţă artistică în forma descărcării de energie intensă şi adunată în punct vibrator pare să convină poetei fascinate de prestigiul concentrării conceptuale, nucleice şi expresive. Nu în ultimul rând, vom remarca, ca particularitate a artei sale, reprezentând totuşi specia, tentaţia de a extrage din banal şi întâmplător valori de semnificaţie şi a conferi acestora farmecul ascuns şi misterios al insolitului.

CONSTANTIN S. DIMOFTE

Stele–stropi de lumină
în peşteri.

*

Sfâşiat de miresme
îți vorbesc gângurit
cu petale...

*

Ecoul picăturii de
linişte
în apele tale lăuntrice

*

Cine sunt eu?
Sunt aerul tău
Sunt celălalt
Celălalt tu.

*

Ani, muşuroaie.
Ah! cum ne mai trădează
nisipul!

*

Aşa cum apari
oglindită în steaua Alcor
ca o apă vremelnică
în care un orb
îşi limpezeşte orbitele...

*

Mi-e sufletul
neted şi alb
ca după o lungă
spovedanie...

*

Respir sincopat
aidoma ritmului
ploii în streşini.

*

Un țipăt străin
de cuvinte
o pasăre adulmecând
orizontul...

*

În evantaie:
aer de primăvară
nări amețite.

*

Dezleagă un vis:
fără însemnătate
cad lacrimile.

*

Strâns lipite
palmele noastre
dansând un superb menuet
nu-şi mai ajung
ele însele...

*

Iminentă iubire,
plânset de stea
în cădere...

*

Rătăcitoare cumpănă
de zbucium
de mreaja apei
să mă las sedusă...

*

Gândurile –
cai dezinvolţi
pe nisipoase întinderi.

*

Paşii tăi osteniţi
răni pe stinghera zăpadă.

*

Minuscule scoici
vântură ochii
corăbii fără catarge...

*

Să trăiesc
netrupesc
pe pământul gol
de miez
eremit –
într-o inimă de schit...

*

Pagină albă:
sub voalul de tul
efigia însingurării.

*

Umbre de vis
şi mister
poezia filelor albe.

*

Mă-ncarc de milă
pentru cuvinte
scurt pretext
pentru jinduita,
malignă singurătate...

*

În orbitoarea lumină
cuvintele tale
pietre albastre
de lună.

*

Spațiu de jind:
mâini căutând
să se sprijine.

*

Actul detaşării de sine,
mozaic de poeme
gălăgioase...

*

Cu fiecare murire
surprins
mai vulnerabil.

*

Ninsori în oglinzi
lacrime
gata să cadă...

*

În toi de îngheț
a înflorit un copac.
Ce sărbătoare!

*

Stare de urgență:
necumințenia
arcuindu-şi vertebrele...

*

În căuşul visării
vrăfuite pe talger
stau promisiunile:
vrednice daruri de inimă.

*

Pe ruinele nopții
se hârjonesc
pricolicii târziului.

*

Să mai hrănesc
un prigor,
să primenesc o fântână
dă-mi răgazul...

*

Cum să mai scriu
desluşit?
Mi se coagulează
cuvintele.

*

Pe coapsele clipei
în echilibru
cu anii rămaşi
în chip de floare
de sprijin...

*

Cuvântul ascuns sub
tăcere mă doare.
Din pomul oprit
câteodată-mi mai cade
un măr viermănos, putrezit,
la picioare...

*

Cale întoarsă:
nevoind a mă naşte
cad în adâncuri.

*

Şiragul de fructe uscate
răsfirat printre degete
rugi ostenite.

*

Dintr-o tufă de tuie
noaptea
mă priveghează.

*

În căuşul poemului
țipătul nibelungilor
respirația baroc
a ființei în care
sălăşlui...

*

Sunt țintuit fără greş
de glonțul
cuvântului...

*

Câmpul ce alb e
de stele în salbe.
Ce de fiori!
Soare, mă dori!

*

Tiranice şi devoratoare
triburi întregi de cuvinte
executând pe de rost
dansuri de pantomimă...

*

Selene
răneşte cu secera
pruncii nenăscuţi
ai făgăduinţei.

*

Întrupat din lut
de stea
duhul meu,
făptura mea...

*

E vremea strânsului
plânsului
în potirul de chihlimbar
dăruit mai apoi
în florar...

*

Dintâiul copil
răsturnându-ți destinul:
ce poezie!
Un ultim popas
ilicit
în spațiul cel
fără de margini.

*

Mâine şi eu
mă voi petrece
la fel cum aş trece
peste fragile cărări
spre Empireu...

*

Întârziindu-mi ființa
prin văile somnului
râs în flăcări...

*

Captivă progresiei
învăț
terapia surâsului...

*

Sunt un cuvânt anonim
eliberat din detenție
pe cauțiune.

*

Printre necunoscuți
şi prieteni,
muze nestatornice:
paserile personale.

*

Desculță,
în straie de purpură
calc pe zăpada în flăcări...

*

Pe ninse poteci
mirosind a salcâm
subsiori de năluci...

*

Împrejurului meu
niagară,
apa fierbinte şi sfântă
pe care aş fi alunecat
la venire...

*

Ceremonial:
o nuieluşă de-alun,
un fântânar
fluierând într-un
izvor de nelinişte...

*

După arderea gândurilor
arunci în scorbura zilei
un sipet de cenuşă
furată...

*

Roagă timpul
să-ți dăruiască obol
o secundă.

*

Liniştea – sorb
al adâncurilor
plin de caiere albe.

*

Cioplesc pe îndelete
secunda
- lemn de rug –

*

Unelte anonime
gândurile hai-hui
biciuie urme terestre...

*

Delirul sforilor
asumate pe risc
realitate care subjugă...

*

Imperiu de vise
materie-n țăndări
pururea vie.

*

Singura mea
stare perpetuă:
neverosimilul.

*

Acelaşi dar
ca şi naşterea
o singură dată
se dăruie...

*

În apele mele lăuntrice
un anonim
ascultă
lecții de linişte...

*

Câteva jumătăți de nimicuri:
surâsul ca o strângere
de mână pe întuneric
gesturi în aer liber...

Îmi şlefuiesc cu migală
elitrele
fără să bănui măcar
ce hrubă enormă
înconjură aerul...

*

Două lacrimi complice
ca nişte vagi promisiuni
linşând paloarea
nepăsării...

*

Dimineața aceea subțire
culcuşul sărutului
iscălindu-ne frunțile...

*

Pe apa-nceputului
inventez un surâs
în stare a desfereca
toate ieşirile...

Suspendat de-un fir
singurătatea poetului
- halou reflexiv –

*

Printre marote şi fauni
un caloian alergând
după nălucile ploii...

*

Lacrimi uitate
valuri tăiate
de secera lunii...

*

Plici-plici clipocitul
pleoapelor
promisiunea nisipului
că nu va aluneca
pe zgomotul dinaintea
surzeniei...

*

Cămăşi de noapte sumese
peste trupuri virgine.
Cine să-mi fi strigat
fruct interzis?

*

Mă biruie aduceri aminte
- paleativ –
pentru străvechi
cicatrice...

*

Carnea
mai dulce ca sufletul.
Spiriduşii durerii
mă ademenesc
cu duhul blândeții.

*

Sângele bântuit de fantome
se leneveşte.
Paşii târşiți ai disperării.

*

Fiecare piatră
adăugată la templu
un început
de nemurire.

Sigla inimii
despicată în mii de
celule, pâlpâie din ce în ce
mai arar, pe retină...

*

Cuvinte agonizând peste
lucruri mai vii
decât ființele.
Cum să cutreieri cu pasul
nemărginirea?

*

În zbor – aripei sfârşitul
la fel ca prigorului
în cântec...

*

Un aer străin îmi devoră
lacom, privirile,
în timp ce cu aripi vremelnice
mă înalţ tot mai mult
în plină furtună...

*

Cu palmele goale
tatonând înserarea
particip la faptul mirării...

*

O lacrimă tremurătoare
ca degetul arătător
indicând o stea
în cădere...

*

În meandrele visului
biciul ţărânei
mă-ncinge precum
o eşarfă...

*

Fără odihnă
hăituindu-se-n cerc,
deziluzii...

*

Cuvintele mele
pe rând zămislite
semințe înfipte
în praguri de cripte...

*

Lumii ființa o dau
prefăcută în
mii de cuvinte!...

*

Însămi
ecoul ispitei
con de refracție durută...

*

Certitudini târzii
vămi peste rugine
idoli de tinichea.

*

Dimineții
subsiorii îi mugură
cerați cu fir
din iedera zânelor.

*

Hulubi înfoiați
răspândiți în eter
cuvintele-n care
şi astăzi mai sper
din ugerul lor
că voi bea
lapte sacru...

*

Umblu desculță
prin tandrul văzduh
încotro?

*

Stelele mă dojenesc
pentru pudica mea
lumină lăuntrică...

*

Mă lepăd de umbre
aşa cum m-aş lepăda
de întunericul nepământean
al urâtului.

*

Străjer al pădurilor
Lyrei
scormon un vis
în somnul palisandrului...

*

Mirosind a salcâm
subsiori de năluci;
invers plângând
în ropote limpezi
cişmele fecunde...

*

Pavane, mazurci, cavatine,
alchimie baroc
cu miresme divine...

*

Pâlpâie-n vid
celulele trupului meu
reclădind universul...

*

Mă-ncearcă extazul
răsfrângerii
în steaua
cu numele mamei...

*

Amintirea
tiptil pe sub uşă.
Oficiez ritualul tăcerii.

*

La orizont
un tunel de tăcere.
Deasupra surâsului
levitează un înger...

*

Lumea din mine
un pod traversând
vertical
criza de moarte.

*

Din părul tău izbucnind
duium de barbare semințe
încolțind
în pântecul vieții.

*

După amiaza
mai bătrân cu o ploaie
adulmec târziul.

*

Adie un vânt şi
timpul mă mângâie
vindecătorul.

*

Două aripi suntem
sclipind uimitor
în bătaia zborului lin
al aducerii aminte.

*

Singurătate:
gheme de ceață-n amiezi
duminicale.

*

Mă mirui de dor
împreună cu luna
călcând peste ape...

*

Sfâşiat de nelinişti
ca dintr-un somn
de copil
cobor din cuvinte...

*

Niciodată acelaşi
aşa cum apari
punând parafa târziului
peste ce-ar fi putut
să devină rotund...

*

Noaptea
fără amnar fermecat
aprind focul sacru.

*

La răstignirea sublimului
plânsum în doi
printre ghimpi, ghimpi
şi lujeri de crin.

*

Plânsul mărunțit
în rotunduri arabe
al secundelor
dezastre repetate
ale îngăduinței?

*

Insinuându-se-n irişi
imperceptibil, angoasa
elan retezat în duminici.

*

Sirenele Craiului Nou
răscumpără
echilibrul fragil
al oglinzii...

*

Dincolo de omătul
gesturilor
sărutul pe frunte
al unui fir de tăcere...
Policandrele unui castan
înflorindu-mi triumf
la hotarul duratei
întemeiere de lacrimă.

*

Oficiind tăcerile
bat câte-un cui
în fiecare nouă tristețe.
Doar blânda Selene
îmi dă cu evlavie
un semn că exist...

*

Pelinul nostalgic
al făgăduinței:
bucurie durută.

*

C-un braț de crini
calci peste spini
printre străini...

*

În sanctuarul de sine
un singur cuvânt
rostit cu buze
străine.

*

Propriul har
poartă-n obroc
vânt nenoroc...

*

Atâtea făpturi
vechi icoane
pământului cuminecătură...

*

Deget prelins
peste amintirea sărutului.
Relieful obrazului
tatuat de atingere...

Provocator,
hohotul singurătății
gustul de sânge
al pierderii sinelui.

*

Înfiorat de propria
juventute
arhitect şi constructor
de fum...

*

Stele fierbinți
diamante
pe zăpada de flăcări.

*

Apoteoză
fâşii de purpură
înfăşură pântecul cerului.

*

Vâlvătăile sângelui
piept vânzolit
de un înger de veghe...

Port în colțul gurii
floare

şi un înger
port în pântec
jumătate sunt ființă
jumătate sunt idee
nu ştiu altă nevoință
decât a-mi fi
însămi – cheie...
Mă nasc risipesc
din rărunchii unui cuvânt
ademenitor
ca un murmur
de dragoste...

*

Pasărea dimineții
se scaldă în
ploaia de miozotis
a sinelui...

*

Răscumpăr peşin
frunzele murite.
Foamea pescăruşilor
o revendic
acordând încă o şansă
uitării...

*

Murmurul sângelui
gonind licurici
peste volutele clipei...

*

Vinovate de albul
murdar,
ciori – îmbrăcate
mirese.

Printre ruine
albind
cuvinte vechi
nefolosite încă...

*

Ce cântec balcan
cu miresme santal
mă-nfăşură-n somn
melopeic?

*

Acrobat vulnerabil
execut salturi mortale
peste trambulina
cuvântului...

*

O suită frivolă de
mâini
dans răstignit
în ventricole...

*

Liberă, liberă cazi
ca-ntr-o fântână
în veşnicul Azi.

*

Viața
de pe umerii căreia
aluneci
în brațe cu aerul...

*

În spațiul acestei trăiri
cuvintele
corăbii de scoici
pe suprafața oglinzii...

*

Se scurg în derâdere anii.
Pe cât de puțini sunt amicii
pe atâta de mulți sunt duşmanii.

*

Curg nefiresc
albă-n dorința de dragoste
şi mă aflu
în vis de copil
tot mai neclară,
mai tulbure...

*

Un inefabil
dorindu-se atins,
pipăit, ca un balon
de săpun
prins cu mâna...

*

Hohotul singurătății
gustul de sânge
al pierderii sinelui...

*

Trupescul delir
din vârful peniței,
ştreang sau iubire?

*

Treaptă cu treaptă
cutreier dialectica
eului-tu.

*

Chem lumina mai aproape
să o nărui peste pleoape
şi abia abia respir
când cuvintele prefir...

*

Fără soț bulucindu-se
fulgii duruți ai
clepsidrei...

*

De la mugure până la sâmbur
nici o durere irosită
- riduri definitive –

*

Persuasivă –
magia tăcerii
spațiu subit
de înstrăinare...

Derutate de izme
căprioarele poeziei,
gesturi (des)făcute a pârg
provizii din tine însuți.

*

Ce limbă,
alta decât a neliniştii
s-ar cuveni descântată
pentru câtă
nefolosită fiinţă?

*

Suntem matrozi ai
cuvântului
subit aureolaţi
de-nţelepciunea căderii...

*

Fidelitate:
sălaş consimţit
pentru vise hoinare.

La porţile sinelui
umbra ta
fără nici o
aureolă.

*

Învăţ să mă slujesc
de propriile
arderi...

*

Oarbe ca un
ochi străpuns
întrebări
fără răspuns...

*

Însăşi tăcerea
înscriindu-ți obrazul,
câtă risipă!

*

Gândurile nu sunt
altceva
decât pietre
în rostogolire...

Lacrimi:
inscripții pe piatră
de suflet...

*

O floare
în chip de sabie
sacră
decapitează urâtul.

*

Roua de sine
atât de lesne
împrumutându-ne
aerul...

*

Starea de har
ca un aer ne ține
când pasărea sinelui
vama va trece...

A nins dezinvolt.
În unele suflete,
Câtă lumină!

*

Peste pleoapele nămiezii
secetă, ninsoare,
pilduitoare mistere...

*

Cu aripi fragile
cobor peste file
păbuşită-n abis
ca pescăruşul ucis,
de marea, năuca...

*

Simplă alegere:
câte un semn,
poate acelaşi,
pradă grimaselor
din oglindă...

*

Vânători iscusiți
ucid fără preget
amintiri pe meninge.

Semințe de întuneric
ochii de lup
hăituit
ai singurătății...

*

Nimeni la uşă.
Doar cuvintele
executând
dansuri de pantomimă...

*

Os cu os
ursit să renasc
zi de zi
mă nedumeresc.

*

Sufletul meu
curată enigmă
între cunoaştere
şi paradigmă...

*

Umblu prin lume
ca umbra unei idei
prin sine însăşi...

*

Ermitaj
între mine şi tine
spaţiu etern de dispută.

*

În labirintul acesta verbal
scrâşnetul dinţilor
înăbuşă irepresibil
cuvântul.

*

Viaţa -
pierdere şi câştig
în căuşul memoriei...

*

Unul lângă altul
clepsidre străine
măcinând pe
cont propriu nisipul...

*

Plouă pe valuri.
Mă miruie
îngerii serii.

*

Poposite în lut
oasele trecerii
sigle nevrednice
fum despletit...

*

Un popor de cuvinte
acoperă strigătul mut
o nație-ntreagă
de flori de omăt
intempestive...

*

Pântec rotund
sâmbure înflorind
în aproapele...

*

Slujesc poezia
făcând reverențe
ca o regină
desculță și-n zdrențe...

*

Sfarmă surcele
cuvintele grele.
Zvârle trecutele
cuvintele mutele...

*

Cuvântul ucis:
spulber de vis,
spulber de vis.

*

Echilibru fragil:
anii rămași
în chip de floare
de sprijin...

Merg pas oprit
cu sângele putrezit
de neiubit...

*

Noaptea
lumina mă vrea
îmi intră sub piele...

*

Subsiorile pleoapelor
cusute cu linişte
ispitesc diminețile
hărăzite nesomnului...

*

Aerul dintre miresme
clipocit de mirări
la crepuscul...

*

Nu rămân
nici nu plec
zi de zi
mă petrec.

*

Fir de lumină
întuneric în ghemotoace.
Să mă înghită, vorace
umbra mea stă la
pândă...

*

Te înlăuntri
luptând cu sinele orb
robit nesomnului
vul-ne-ra-bil.

*

Subit asudat
de atâta albire
suspină un crin.

*

Meandre lăuntrice
vuiet danubian
dinspre meleaguri
virane.

*

Cuvintele tale
ca roua pe sufletul meu.
Ce pace înaltă!

*

Dincolo de tăcere
ne vrem sâmburii
aceluiaşi fruct...

*

Spânzurat de-un ciulin
plânsul – merinde
al păsării Lyră...

*

Ce muzică mută.
Mă-nfrupt din cuvânt
sorbindu-l
pahar de cucută...

*

Blândele mele
cuvinte, ce muşuroaie
de oseminte!

*

Săbii privirile
arse de ură;
iartă cuvintele
ce te durură...

*

Mi s-au împuținat ochii
căutând filonul freatic
într-un fascicol de
hiperlumină...

*

Cine suie
să atârne
steaua-n cuie?

Oricât aş muri
mă voi naşte
în acelaşi misterios
labirint
rătăcindu-mă.

*

Mătasea sidefie a
unui crin presat
obrazul păsării
poemului...

*

Ah, cum mai
miroase
pielea ta
a nelinişte!

*

Sacadată
echitația tăcerii
prin imperiul floral
din Armindeni...

*

În dreptul inimii
încă mai port
câteva anemone...

*

Spulber de vis
peste umerii tăi
dezgoliți,
năluciri...

*

Cu un buchet de
corali
pețesc nostalgia...

*

În acordurile
liricii festive
fiecare celulă onirică
devine ninsoare poetică...

*

Cine poate să m-ajute
să mă cațăr să desferec
stelele din întuneric?...

*

În albia neprihănirii
aş vrea să devin
apă sub barcă...

*

Numai în vis
ies din matrice
plină de graţii
Euridice...

*

Ciutura ideii
scapă din braţele
noimei
desferecând anotimpuri...

*

Valuri mă poartă-n
genunchi
în jocul fecund
de-a nemuritul...

*

Pe când în mine
urcă presimţirea
unei gingaşe mâini
mângâindu-mi
pe dinlăuntru fiinţa...

*

Aşa cum singur te afli,
imitând până la amuţire
cântecul lebedei
drept unică limbă...

*

În ochii copiilor
contemplu
vârstele spiritului...

*

Cuvintele mă ajung
din urmă.
Pălesc tot mai mult.
Deci exist.

*

Un ornic susură minutele
unui rotund
început în cunoaştere
în sfârşit în nedumerire...

*

În firidele mării
tresar meduze şi sepii,

cercei de scoici
vulnerabile...

*

Tu singur – un pumn
de țărână cântătoare,
foşnet de păsări
în degete fecunde...

*

Dorinței
îi mugură sânii
rotite candori
pe busuiocul dintre cuvinte...

*

Corabie de jar
ştiu să dispar
într-un somn
spre albastru...

*

Lumina – ațipind
prin unghere.
În estuarul de frig
amfore de iarbă...

*

Mântuite de febră
pleoapele nămiezii,
abia desluşindu-se
printre nacele de ceață...

*

Zmeul Cuvânt
te leagă puternic
cu funii celeste...

*

În dansul condurilor
ursitoarele mincinoase
strecoară lacrimi
fictive...

*

Fiecare celulă onirică
se desface la infinit
în cristale somnoroase:
dansul timidității...

*

Sălăşluit în Cuvânt
miracolul
ciocăne-n tâmpla
pământului...

*

Răsfrânt în oglinzile
cerului
ochiul veghei de taină
ispita departelui...

*

Câțiva fulgi de nisip
cuibăriți într-un sân
de copil
ca nişte veverițe obosite
încep simultan
să vorbească...

*

Aproape de mirare
cuvintele îmi aduc
dovezi de nesfârşită
credință.

*

Cuvintele –
păpuşi animate
dansând pe gheața
artificială a lucidității...

*

Cum ursit să se nască
trupul din trup de femeie
fără Tine aş fi nevoit
să-mi pierd viața
ca pe o cheie...

*

Lume albă
iarbă de lut
fibră de lemn
luminând ca opaițul...

*

Cu brațele deschise
eu torn în forme noi
mlădițe fără aripi
copaci fără altoi...

*

Poate de aceea visez
dimineața fluturi enormi
şi păsări de vară
cu ciocuri întoarse...

Primeşte-mă astăzi
țărână să-ți fiu
prin ochiul clepsidrei
zgârcit să alunec...

*

În țărâna – aceeaşi
ca să te cânt deajuns
mă-mbăt de uitare...

*

Din cerul al nouălea
cad victime – stele.
În ceramici, înfloresc
dezinvolt – imortele...

*

În oglinda pupilei
mioape
întreagă – doar amintirea
mărului prim...

*

De la un pumn de țărână
iau lecții utile
de nimicnicie...

*

Sub pojghița vie
a ranei din glas
sângele neîntinat
precum prima zăpadă...

*

Vis matinal:
licurici vânzolind
luna din apă...

*

Infuzii lăuntrice,
crini, lilieci,
invers plângând
în ropote limpezi
cişmele fecunde...

*

Timpul –
deasupra copacilor
sabie
gata să fulgere

*

Între vârstă şi trup
visele –
cioburi de lună...

*

La izbitura fiecărei
secunde
prea tânăr într-o carne
bătrână...

*

Cuvintele când le prefir
îmi creşte în talpă
un trandafir...

*

Iau lecţii ikebana
până mă vindec
de paloare!

*

În alba-mi trecere
las mărturie
minuscul semn
dovadă vie
atâtor semeni
a ce însemn...

*

Pe pajiştea amiezii
un acrobat vulnerabil
cu propriul trup
oprind caruselul...

*

Viclene ciocănituri
de cuvânt
în cercevelele minţii...

*

În cioburi de lut
intarsii cu vise-n
durerile facerii.

*

Ipostază:
aşa cum rămâi
sprijinit de propria-ți
umbră.

*

Căuş de pământ
mă las
scrijelat de cuvânt.

*

Spațiu de jind.
Ferec în mine
toate neliniştile
şi evadez din real
fără să isc consecințe...

*

Mâinile mele
drumeți obosiți
aprind licurici
în lacustre adâncuri...

*

Vinovat de tăcere
singur,
ca vinul într-o
carafă...

*

Însăşi tăcerea
înscriindu-ți obrazul
câtă risipă!
Tot mai ades văd
lucruri cu mintea
şi văd cuvinte...

*

Spiriduşii adâncului
îngână colinde.
Mireasma de rodii
pământul binecuvântă...

*

În genunchi
aştept la răspântii
imaculată,
ora descântecului...

*

La răscruce de muguri
iubirea
rai al uitării de sine...

*

În iubire-nfăşoară-mă toată
cum poart-un ocean
de auguste ninsori
o regală fregată...

*

Tragem pe rând
la galera cuvântului.
Bumerangul poem
împotriva iubirii
ne apără.

*

Teama subită
c-ai fi putut
să nu-mi locuieşti
acasa din trup...

*

Sunt răstignit
ca un flutur
împrejurul luminii
din inima focului...

*

Un coridor luminos;
sălaş într-o lacrimă;
Un poem
ca un scrâşnet
de dinți.

*

Nici un deznodământ
din pricina ninsorii
nici un dezastru –

*

Sprijiniți-vă de o stea
a cărei murire
e simplă alegere.
Restul –
concluzie de tras
oiştea singurătății...

*

O ficțiune cu brațe
multiple.
Aura zilei
deturnându-mi intențiile.

*

Duhul unor cuvinte
cu o anumită percuție
- curcubeu de nesațiu –

*

E întuneric
în plină lumină.
Ninge afară
cu funigei.
Prea mult cer câteodată
pentru umerii mei...

*

Mă vezi aparent
risipindu-mă
cu toate speranțele mele
nacele
de păpădie...

*

Rebele ninsori pe meninge
potcoave
azvârlite în vânt...
Când sita stă gata să cearnă
pământ din pământul
ce sunt...

*

Gesturile noastre –
posibile mori de cuvânt
temeiul râvnit
pentru rotire...

*

Să evit,
să evit de-aş putea
dublul salt
în Siberia mea de trezie...

*

Şi eu
venind să vă propun
mirările mele?
Vând uneori dioptrii
pentru suflete oarbe!

*

Sunt cineva de aproape.
Dimineața mă nasc
pentru tine
stea vorbitoare.

*

Acum?
inventez un surâs
în stare a desfereca
toate ieşirile.

*

Din lemn de sequoia
inima mea
descătuşând
zboruri tinere...

*

Timp în sine:
risipite în lut
umbrele mă sugrumă...

*

Singură, eu
mă mai nasc
în pământul lui Dumnezeu
dăltuită-n granit,
fruct oprit,
dintr-un pom
cu nume de OM.

*

Muşti cu sfială
coltucul melancoliei.
Nici o durere irosită,
riduri definitive...

*

Mă nărui pe prund
trăgându-mi luntrea
spre mal
arhipelag iluzoriu....

*

Rareori cineva îmi
binecuvântă lucrarea
şi îmi laudă
mierea sau sarea.

*

În adierea mâinilor
somnoroase
scufundare piezişă
alb peste alb
absolut...

*

Mă clatin, alunec pe râs,
revin vertical,
înving
şi sunt învinsă continuu...

*

Mi-a devorat ochii – aerul.
Nu găsesc nicăieri
prielnic teren de cădere.
Poate mi-ar fi trebuit
alt aluat pentru aripi...

*

Deasupra surâsului tău
levitează
un înger...

*

Din această uitare
voită
inventez dinastii
de nimicuri...

*

Păstorind sălaşul
virtuții
vreau să acopăr
uruitul fără echivoc
al singurătății...

*

Mă nevrednicesc
cu iubirea de semeni
modelând-o asemeni
lutului viu
din pieptul pustiu.

*

Ce desfrâu de angelice
nimburi
rânduite în schimburi
pe frunți
mistuite de patimi!

*

Răsfrângeri:
Aer împresurat de mirosul
de neprihănire...

*

Fără vedere - ochii
unui surâs anonim
fragile aripi
de întoarcere...

*

Pe unde-ar fi trebuit
să cobor
urc toboganul.
Cad în văzduh
ca-n tristețe...

*

Pe umerii cui
desenez pătimaş
cu unghii lucide
păsări de chihlimbar?

*

Fideli acestui tulbure mir
tragem pe rând
la galera cuvântului.
Tăcerea,
deliberat ne îndură...

*

Mă silabisesc în
tăcere.
Un câine străin
se opreşte uimit
să mă amuşine...

*

Dăruită candorii
dulce robie
vertebră statornică
într-un ostrov de visare...

*

Miraj: leoarcă de sunete
pe alba podea de lumină
cu-acelaşi surâs să rămâi
într-o alt fel de dragoste.

*

Nimic rău nu mi se
poate întâmpla,
precauțiile inutile
filigranat – jerseul
poeziei...

*

Prin crucea ninsorii
toporaşi, violete,
într-un căuş de sărut...

*

Sunt femeia
cea de copii născătoare
a focului...

*

Cu tălpile goale
sprijin pământul
cum şoimii sprijină aerul
cum sprijină pruncul
lăuntrul de trup
cum zidul se-agață
de iederă
aşa mă agăț de țărână...

*

Părtaş cu sine
de parcă ai adormi
vinovat
printre calde ruine.

*

Sarea tăcerii:
dublă-ncercare de plâns
coborând în sughițuri
trepte onirice...

*

Plânsul mărunțit
în rotunduri arabe
al secundelor
dezastre repetate
ale îngăduinței?

*

Stăpân pe aldine
am plâns îndoit
pe movila de timp
fugărind diotime...

*

Miere cu fiere
orice gest de supunere.
Cu o mână ucizi
cu cealaltă mângâi...

*

Duhul unor cuvinte
cu o anumită percuție
curcubeu de nesațiu?

*

Aerul de legătură
aud cum şuieră
dintre lacome,
gurile noastre...

*

Cuprinde-mă roată
uitare,tu, nemaisperată,
cum o lacrimă
tandru rănind
obrazul de fată...

*

Zbor oniric: deprind
iscusința plutirii
cu aerul din oase şuierând
tirada veşniciei!

*

Smulgere de aripă:
un cântec de lebădă
uimirea de sine
vântuind mori de lacrimi...

*

Iminentă iubire
într-un rai
al uitării de sine
îmbrățişându-ne frunțile...

*

Mă-mbăt de uitare
aşteptând să-nfloresc
chihlimbar
risipit în ninsoare...

*

Dedublare:
nimicul din mine
mortal împuşcat
de gloanțele sufocante
ale aşteptării...

*

Unul altuia
albă verigă

sfânt mădular,
ochi de aproape
ploaie de har...

*

Steaua fiecărui cuvânt
în căuşul memoriei
nescrisă poemă...

*

Respirând sincopat
mâna aud
străbătând un pustiu
de hârtie...

*

Cu piciorușul incert
în pântecul nopții
efluvii de somn
târziu de memorie...

*

Şuvițele fricii
erori încolțesc
pe tâmpla grădinii.

*

Parafa târziului
peste tot ce-i rotund.
Vinovat de uitare,
incognito,
praful...

*

Minuscule scoici
migratoare
corăbii fără catarge...

*

În graiul aripilor caut
locuirea de sine-n
cuvânt.

*

Abia când eu mă supun
tu începi să deprinzi
fără greş
poezia uciderii lente...

*

Urmele prelinse ale
melancoliei
aburesc bizar
sub nisipul clepsidrei...

*

Corabie de jar,
ştiu dispărea
într-un somn
spre albastru...

*

Prin sângele meu
încă mai trec
păunii migratori
ai cuvântului...

*

La fel cum un sunet
izbeşte un zid de cristal
se sparge un ochi pineal
după umărul frunţii...

*

Umblu desculţ prin Arcadia
cu propriul obraz
mângâind
trandafirii şi spinii.

*

Eu sunt aleasa tăcerii :
cea dintâi piatră
a unei piramide mute...

*

Când mă frunzăreşte vântul
sun ca lemnul
de vioară...

*

Până la plete
în tânărul grâu
cu rouă nuntind
dimineața desculță...

*

În locul târziului
s-au cuveni descântate
câteva ploi
şi-o nălucă de înger...

*

Mereu mă trădează
ființa din mine.
Înainte de-a ațipi
visez un pâlc de copii
şi apoi adorm
cu creştetul aplecat
peste cuțite...

*

Signa pământului reavăn
azima
grâului tânăr...

*

Explozii în căuşul
memoriei
mozaic de poeme
gălăgioase...

*

Câtă risipă
de energie
pentru a sfărâma
oasele fricii!

*

Din uger de lut
cuvintele meşteşugite
curcubeu invadând
nostalgiile...

*

Aripile balansoarului
atingând infinitul :
imponderabilă
devenire de stea...

*

Prețul uimirii:
Câțiva stropi de nisip
cuibăriți într-un sân
de copil
încep simultan
să vorbească...

*

Tandrețe-n averse,
mari inundații nostalgice
dincotro?
Trena zăpezii – caier
incendiat de sublim.

*

Ademenitoare duminici
imperiale secunde
risipite-n mărunte căderi...

*

Eşarfe de maci
blând înfăşoară
grumajii câmpiei.
Un cântec de greier
pământul binecuvântă.

*

Aerul dumicat
în sughițuri.
Într-o străveche
fântână
răsuflarea cuvântului...

*

Mereu pe aceleaşi
albe meleaguri
sufletul meu reflexiv
se va întoarce...

*

Vacarmul din mine
clinchetind în auz
ca un vis retezat.

*

Nimeni nu ştie
câte lacome vulpi
ascunzi sub veşminte...

*

Cu buzunarele doldora
de suave secrete
aidoma unor alice
străbătându-mi
biografia...

*

Zilnic trecând
o fărâmă din mine
la timpul trecut
mă leg tot mai strâns
de speranță
cu funia cuvântului...

*

Cum vântură aerul
roata în trecere
cuvântul învârt
ca pe o secere...

*

Sub voalul de tul
transpare
aura însingurării
piatră albastră de lună...

*

În timp ce eu
mă hrănesc cu jăratic
din trupul cuvântului
aerul se rarefiază
şi în clipa de grație
mă prăbuşesc
într-un ropot de aplauze
pe masa de vivisecție...

*

Trag semnalul de alarmă
pentru frica-mi de cenuşă
deşi mai posed o armă
nu mai bat
la nici o uşă...

*

Pe când o namilă de vis
valsează singur pe meninge
potcoava-mi zboară îndărăt
şi un dor de ducă
mă învinge...

*

A doua zi după Rusalii
vom despleti pe rând
ondine,
amirosind magnolii,
dalii,
iubite-n vara care vine...

*

Arhitect de sublim
printr-un ciob colorat
Dumnezeu mă priveşte...

*

Caii de praf
ai copilăriei
se hârjonesc
prin Arcadia inimii...

*

Când simt că nu mai
sunt eu
de numele meu
plănuiesc o desprindere
e evadare, o (dez)locuire.

*

Îmi rememorez viitorul
aidoma unei gândiri
profunde
care insidios se întrupă.

*

Efluvii de albă tandrețe
impromptu
la o primăvară potrivnică..

*

Părul tău fără timp
pod luminos
traversând
spațiul târziu
înspre lacustre
adâncuri...

*

Străină de linişte
privesc absolutul
prin dioptriile
inimii...

*

Nici un sfârc de lumină
întuneric
pe întuneric înghite...

*

Gânduri pulsând
peste gânduri
vene subit
întrerupte...

*

Neprihănirea
s-a sprijinit de lumina
aprinzându-se singură...

*

Cine n-a muşcat
coltucul cuvântului
nu va şti niciodată
să-şi sprijine aerul
de singura stea
disponibilă...

*

Puzderii de stele
ninsori în oglinzi
peste lacrima
gata să cadă!

*

Câte răni albe lăsa-vor
paşii tăi obrintiţi
pe stinghera zăpadă?

*

Stare perpetuă:
înflorind orhidee
într-un arhipelag iluzoriu...

*

De fiecare dată
altă batistă
pentru orice cuvânt
dispărut ca un ac
prin urechile timpului...

*

Spăl ochii şi mâinile
clipei
cu sângele meu genuin
înving
şi sunt învinsă continuu...

*

Nostalgia dintâiei
iubiri
caut smerită
acest imperiu al binelui
singurul meu.

*

Din lemn de santal
viorile pădurii
coloană infinită
a timpului...

*

Vânători obosiți
culeg cu migală
trandafiri împuşcați –
un alt fel de murire
în definitiv.

*

Tristeți sfâşiate-n
oglinzi
Călcâi furnicat
de o veche iubire...

*

Nu, nu trebuie
înțeles poetul.
El trebuie citit
pe nevăzute...

*

Timpul
devorându-şi secundele
cum şarpele casei
propria-i coadă...

*

Poem de răspântie:
într-o clepsidră,
ciucuri trandafirii
de secunde...

*

La o gură de clopot,
cântecul orbului
pipăind veşnicia.

*

Poemul urcuşului
Odă a Bucuriei:
audienţă la viaţă.

*

Starea de fulg
de care te lepezi,
inconştient?
Nici măcar...

*

M-aş rupe cu greu
din şoldul tău roditor
fericire,
jinduind spre o liberă
şi nebănuită alcătuire...

*

Incendiară – nemărginirea
cuvântului : icoana
iubirii dintâi...

*

La Cina de Taină
ne-nvălmăşim să probăm
coroana de sârmă-nghimpată.

*

Într-un exil posibil
eşarfa Isadorei
înconjură tiptil
floarea de câmp
a poeziei...

*

Fac gesturi binevoitoare
cu mâna
fiecărui nimic
în memoria mea
continuîndu-mi-te...

*

Singurul gând:
un cui, un cui
să pironesc
tâmpla fericirii...

*

Țipătul păsării poemului
în aerul
linşat de minciună...

*

Ca la o vânătoare
de flori carbonizate
îngenunchi pe ciulini
şi în căuşul palmei
aprinzi focul în crini...

*

Cutia de rezonanță
onirică
ascute până la țipăt
glasul păsării poemului...

*

Amurgul mi se alipeşte
de glezne
ca o pisică străină.

Mă silabisesc în tăcere
în timp ce subit
sinele înfloreşte...

*

În preajma înfloririi
în stare a te şti
- poem şi numai poem..

*

Hulubi înfoiaţi
în haloul Selenei
frig ondulatoriu
născând licurici
în pufoasa răcoare
a somnului...

*

Oasele mâinilor mele
în cerul pământului
naşte-vor stele.

*

Trupul meu de pământ
va zămisli
prunci de cuvânt...

*

Literele mele durute
vor naşte
lebede mute...

*

Lemne uituce
vor naşte o cruce.
Orice faptă ori stare
vor deveni
pricină de închinare...

*

Orice capăt de ață
va însemna
mirosul de viață.
Din bulgări de tină
va răsări o lumină.

*

Anonimă şi fără de chip
iubirea –mireasă despetelită...

*

În azima trupului tău
singurătatea
ca un câine la uşă...

*

Sufletul
alb în credință
şi veşnic zidit
în nelinişte...

*

În abisul de linişte
mâini dansând în zig-zag
pe grumazul stelar
al nopții fluide...

*

Asemenea lutului viu
din pieptul târziu,
duhul lăuntrului
plăpând panaceu de lumină...

*

Uluci umplute cu greieri
fără lăute:
amintirea logodnei
ne frânge în două...

*

Strigătul mut
dindărătul privirii
cristal călător
în regatul târziului...

*

Ospăţ cu aripi împrumutate
acest cântec sublim
îngânat de mâinile
copiilor surdo-muţi
- strigăt solemn
de lebădă pitică –

*

Sufletul meu
exersat îndelung
zvâcnet în sus...

*

Joc de ambianţe;
teama frivolă
că nu m-aş mai putea
recunoaşteîn nimeni...

*

Descătuşată de trup
mă scald
în baia de lut
a pământului...

*

Lut flămând
în feeria luminii
lăuntrice...

*

Mi se revarsă în trup
tot prezentul:
mulaj echivoc de materie
în care nu mai sălăşluie
nimeni...

*

Copilăria mângâiată de
duhul ocrotitor
al lăuntrului...

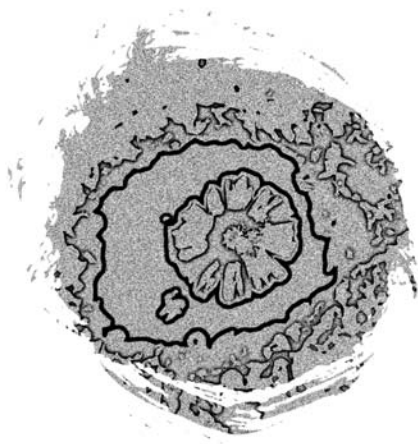
*

Ce muşuroaie de
oseminte!
Să mă desprind
Nu mai pot, ah!
de cuvinte!...

II

Zãpadã în flãcãri

- poeme de cumpănă -

Motto:

"Vezi tu, Joliot, dragostea cântărește mai greu decât ura – și palma ne flămânzește de strângerea unei mâini, încât ar strânge și palma dușmanului nostru."

(IANNIS RITSOS)

Motto II:

"Mi se zbate în piept sufletul de durerea de a fi trăit."

(TERESA MARIA MORIGLIONI -DRĂGAN)

"Și când miloase
degetele uitării
vor fi închis această rană
atunci, iubite,
pacea nimicului
îmi va fi muzica mută
a zilelor fără rost.
Pacea atât de dorită
și de temută
în care tu nu-mi vei
mai face nici un rău."

(TERESA MARIA MORIGLIONI-DRĂGAN)

Fulg arzător

Nu sunt
decât un fulg
ce s-a îndrăgostit
subit
de o flacără...

Loveless

Înțelepciunea
târzie de după –
ție,
pierdutul...

Vampirism

Mă-mbrățişează
un cuvânt
ca o eşarfă
de purpură
pândindu-mi
viclean,
jugulara...

Lauri

Ce şirag de cuvinte
himerice
ținând loc de cununi
pe frunți năduşite
de patimi angelice!

Inside

Departele mă sugrumă.
Niciundele
se năpusteşte în ceafa mea
ca o ceată de lupi
hămesiți,
nicicândul mă strigă
pe numele de fecioară...

Acest poem

Doar Selene
se atârnă de gâtul
acestui poem
numai bun
de făcut semnul crucii
pe pernă...

Biciuit de sărutul

O floare de cactus
în zori s-a deschis
pe acest palid obraz
biciuit toată noaptea
de sărutul gingaş,
ademenitor,
al minciunii...

Pe când...

Cum te-apropii
demon blând
de privirea mea
pe când
cad toți îngerii-n abis
izgoniți
din Paradis...

Printre degete

Îmi lipesc urechea
de o rană
şi ascult
cum printre degete
îmi scapă
iubirea...

De nicăieri

Ascult tăcerea
dintre gânduri
şi bat ferestrele
în scânduri
la marginea acestei seri
în care vin
de nicăieri,
mergând spre sensuri
mai profunde
din pretutindeni
în niciunde...

Ca o regină

Lumină, tu,
singura singurătate
peste care
mă simt
ca o regină...

Aproape departe

Ce de Sierre
în cea mai îndepărtată
apropiere!

Şi cât de înstrăinate
nevade
îmi risipesc sufletul
în monade!

Neliniști și umbre

Privesc
cum umbrele-mi
împlântă
nelinişti în
privirea frântă...

Pur și simplu

Când lacrimile
mi se usucă
hohotesc
pur şi simplu
cu mâinile...

Cum risipește florarul

Mă risipesc
vouă,
cum risipeşte florarul
divin
semințe de har,
peste, reavăn,
pământul...

În propria-mi fire

Dincolo de nesfârşitul
abis
stau zgribulită
în propria-mi fire
şi simt,
împrejurul meu
revărsându-se,
apa fierbinte şi sfântă
pe care am alunecat
la venire...

Amurg

În universul finit
fâşii de purpură
în apoteoză.

Lumina
lipeşte cu veneraţie
paiete
pe marmura cerului...

Stele fierbinți

Viscol de stele
fierbinți
căzând pe zăpada
în flăcări...

Aș vrea

să fiu
trunchiul umil
pe care lemnarul
aşchie cu aşchie,
să-l cioplească-ndelung,
până va deveni
crucea de jertfă
a milei...

Crepuscul de veac

În magia acestui
crepuscul de veac
într-un imens sanctuar
oficiez cu gesturi
smerite,
cultul solitudinii...

Fără tine

Un pian alb
pe o plajă-n amurg,
parfumul disperat
al absenței.
Cuvintele mele,
stinghere,
ca un ecou
reflectat în steaua
cu numele mamei...

În aceeași clepsidră

Doar aerul
trece frontiera subțire
de la mine la tine
găsindu-ne ursuzi
şi străini
şi totuşi închişi
în aceeaşi
devoratoare clepsidră...

Ești

un om oarecare
dintr-un lung şir
de străini
pe care-i port
cu tandrețe sub piele
şi care se hrănesc
hulpavi,
din celulele mele...

Melancolii funciare

Paiete
strălucesc orbitor
pe statuia mea
tutelară
în timp ce
melancolii funciare
mă surpă...

Spaţiu de jind

Pironită-n deşertul
de lume,
în staţii târzii
de metrou,
neliniştea mea
căutând,
măcar de-un cuvânt,
să se sprijine...

Fără tine

nici unui lucru
nu-i aflu măsura;
Tu – începutul
şi tot tu – sfârşitul
a toată făptura...

Altminteri

Mă-ncarc de nimicuri
sub ochii iscoditori
rotindu-se uliu
deasupra cuvântului meu
izvorât dintr-o
irepresibilă nevoință.
Altminteri,
mă strădui să dau
alt chip
întunericului...

Niciodată aceeași

Răsfoi anotimpuri
pe un nisip mişcător.
Aşa mă nasc-risipesc
pretutindeni
şi nu pridide sc
să respir
aerul crud
din rărunchii unui cuvânt,
ademenitor,
ca un murmur de dragoste...

Atâtea făpturi

cuviincios alintate
viscolite de patimi
şi spleen
sălăşluiesc în
făptura-ți,
agonisind vechi icoane,
pământului
cuminecătură...

Nicio aureolă

La porțile
sinelui – nesigură –
umbra ta
fără nicio
aureolă...

Impromptu

Fantomatice fluvii
de albă tandrețe
născocesc
graiul intim
impromptu
la o primăvară
atât de potrivnică...

Așa cum apari

nu-mi semeni deloc
deşi ani întregi
te-am tot confundat
cu imaginea mea
nepereche
oglindită în steaua
Alcor
ca o apă vremelnică
în care un orb
îşi limpezeşte
orbitele...

Intenții la vedere

Ai putea să lipseşti
zile nenumărate.
Masa tot îmbelşugată
rămâne-va,
lângă obrazul golit – ochiul–
tot veghe;
umbrele ascunse după
albe perdele,
gândul trimis tot la
potrivnice iele.
Ai putea, princiar, să dispari
ca un fluture

în estuarul de linişte.
Şi în frigul din vid
ai putea să cobori
cu picioare desculțe.
Pune-ți intențiile la vedere:
cândva, şi pe mine, zâmbind,
ai putea să mă işti, din cuvinte...

Fiindul și durutul

Pune-mi, Doamne, o hlamidă
din scaieți şi pălămidă
iar pe cap în loc de crini
o cunună de ciulini.

Cu o lance vino drept
şi străpunge-mă în piept.
Când mi-s gândurile valma
bate-mi cuiul sfânt în palma.
Palma care te trădează
şi îmi ține mintea trează.
Care-mi ține proaspăt lutul
cu fiindul şi durutul.

Pune-mi sufletul în frâie
sau striveşte-l sub călcâie...

Nimb

Bântuie sori
printr-un ocean
de ninsori.
Câmpul
ce alb e
de stele în salbe.
Ce de fiori!
Soare, mă dori.

Pasărea sinelui

Starea de har
ca un aer ne ține.
Cu aripi fragile
cobor peste file
prefăcându-mă-n rouă
la lacrime – două –
de sub uluca
din care cucul şi cuca
se prăbuşesc în abis
ca pescăruşul ucis,
de marea, năuca...

Vâltorile vârstei

Mă sprijin de aer.
Vâltorile vârstei
mă aruncă-napoi
în carnea,
albă cândva,
a cuvântului...

Barbarii

Vin barbarii,
spune Kavafis,
iată-i că vin,
ca din senin.
Să-i aşteptăm
cu pâine şi sare.
Să-i întâmpinăm la fruntarii
pe metereze,
cu potire cu vin,
poate c-or să ne elibereze
de veacul acesta meschin...

Fecunditate

Înfioraţi de o
stranie intimitate,
sâni podidiţi
de dumnezeire...

Câți văd?

În cenuşa de-o clipă
a patimei,
câți văd iubirea
pe dinafară
şi câți,
spaimele
ce în secret
o sugrumă?...

Aşa cum se deschide un crin

Mă îmbrac în tine
pierdută în nenumărate
şiraguri de accesorii..
Cămaşa care îmi eşti,
pe pielea mea
înfloreşte timid
aşa cum se deschide
un crin
sub nările flămânde
ale mirositorilor tineri...

Adorație fără cuvinte

Zarva tăcută
a pleoapelor
în vie grăire...
Murmurul sângelui
dezlănțuit
gonind licurici
peste volutele clipei...

Devenire

Iată-mă, în sfârşit,
gata să-mi deschid brațele
acolo unde voi întâlni
eul-tu într-o logodnă
perpetuă.
Cum altfel
aş putea răspunde
numelui i – re – al
cu care m-ai chemat
de la naşterea sinelui?

Această mamă

Iubirea,
fugită cu un străin,
ca o mamă
necunoscută
după care tânjeşte orfanul,
părăsit în scuarul central
sau pe treptele unei
biserici,
căutând-o febril
în toate femeile lumii...

Cuvânt vulnerabil

Nefericirea acesta
este blânda mea
siameză.
Pe gura ei veştejită
podideşte brusc
sângele unui
cuvânt vulnerabil
ca un bolnav
de ftizie...

Precum mirii

La ceasul plății să vii
spre marile Eleusii
ca şi Eleazar
să mă conduci la altar.
Să fim precum mirii
legați cu pâinea de har
a iubirii...
Să mă întorci din pustiu
şi să mă învii
să începem festinul
până s-or sfârşi
pâinea şi vinul...

Neliniștea dintre

Pelerini
la poarta mileniului
împărțim egal
neliniştea dintre
înaltul ceresc
şi adâncul
pământului...

Mâinile mele

În toi de îngheț
mâinile mele
înmuguresc
fără lege...

Stele lăuntrice

Cu brațe încrucișate
mă prind
zorii jilavi
de firave stele
lăuntrice...

Schiță-n creion

Peste pragul ferestrei
îmi trec propria viață
dând pomană
cuvintele mele jertfelnice
străinilor de pe drum
care,
în chipul cel mai vădit,
le calcă sub cizmele
veacului...

Cu un deget

Aştept clipa când
doar cu un deget
voi putea să strivesc
cuibul vânzolit
de gângănii
al fricii...

Împotriva iubirii

Mă răzvrătesc
subit şi mor
înaintea rostirii
unui descântec
împotriva iubirii...

Aici

Doar aerul
consistent
mai ține ecranul
transparent
dintre sine
şi sine...

Văd creștetul

Legat cu lanțul
libertății
văd creştetul tău
luminat de o
aură neagră...

Râu în alunecare

În auzul orbit
de nelinişte
întunericul
lua forma de râu
în alunecare.
Din firidele lui
rămăşița de vis
era azvârlită în zori
în sălbăticia culorilor...

Sigla inimii

Pe coridoarele zilei
vertijul cuvintelor
dansând după
spasme telurice.
Spectrul îşi schimbă
paleta după
rugul amurgului
în timp ce sigla inimii
pâlpâie
din ce în ce mai arar
pe retină...

Singurătatea poetului

Prea mulți ereți
pândesc pasărea
colibri.
Prea mulți ani
într-o singură vară.
Prea multe nopți
de iubire
într-o singură seară.
Halou reflexiv –
singurătatea poetului
suspendată de-un fir
care încă suportă,
încă suportă...

Lecții de liniște

Ecoul picăturii de
linişte
în apele mele lăuntrice.
Fără omisiuni
scot la iveală
din magazinul cu
feronerii,
colecția de ticuri
absurde,
în aşteptarea
ilustrului anonim
alături de care să iau
lecții de linişte...

Aerul de respirare

Hai să plângem împreună
că destul am râs tăcut;
haide să lătrăm la lună
precum câinele bătut.

Aruncați un braț de crini
peste pegaşi la cotigă
ce-i nevoie de blajini
când doar cei nedrepți câştigă?

Până nu se înserează
haideți să pornim călare,
căci atunci se-mpuținează
aerul de respirare...

Să mă-nalț

Cât aş vrea
să mă sui,
să privesc
înspre chipul tău
din urmă
ca spre chipul tău
dintâi!

Pace înaltă

Adâncul de sus
se întredeschide
şi în pacea înaltă
cuvintele cad
pe sufletul meu
ca roua
de primăvară...

Lăsați-mă singură

O suită frivolă
de mâini
într-un dans răstignit
în ventricole.

Trupuri stinghere
se-nvârt
în jurul lor însele
ca nişte tăcute
reproşuri...

Zăpadă în flăcări

Cu o năframă de sânge
la încheieturi,
paşii tăi desculți
scrijelă ca un diamant
pospaiul pământului...

Contra curentului

La galere,
ca un sclav,
tragi cu sufletul
firav,
luntrea unui veac
bolnav...

Travesti

În ploaia imperială
travestită într-o
cicatrice adâncă
mă silesc să dau în
vileag
surâsul nesăbuit
şi binevoitor al
călăului...

Design

Simple halouri
sub formă de albe
zerouri
şi linii în formă
de cruce
ale unor clipe
năuce...

Nu știu

Cine a vătămat
arborii seculari?
Cine, apele curgătoare?
Cine vrea să pună stavili
culorii,
să taie din rădăcină
coama ninsorii?
Cine în nori bate ținte,
trage pe roate cuvinte?
Cine-mi vatămă cântul
cu nepăsarea,
jefuindu-l de aerul
păsării
şi ucigându-i splendoarea?

Fericit fără pricină

aşa cum te afli
încercând să acoperi
izvorul zilei
cu palma...

Mers pe foc

Mers cu tălpile
pe foc
ca să uiţi de noroc.

Floare de colţ

Mă devoră
iubirea
această floare
de colţ –
carnivoră!

Spaimă atavică

A trăi
fără Tine.
Ca spaimă
atavică!

În timp ce

Iubite-n timp
ce te aştept
îmi arde
Dumnezeu
în piept...

Cât mai departe

De-o viață-ntreagă
te aştept;
răstoarnă-mi
piatra de pe piept.
Cât mai departe
în pustiu,
într-un târziu
să pot să-nviu...

Într-o chilie

Îmi lepăd
dragostea fierbinte
într-o chilie
de cuvinte...

Pe umerii mei

Se prăvălesc
pe umerii mei
cerul şi marea,
iubite,
în timp ce mă
agresezi
cu uitarea...

Cad victimă

Pălesc
în plină splendoare
victimă a unei
mile
neîndurătoare...

În toi de iubire

De neabătut
în toi de iubire
tresare
această blândă şi
fără întoarcere
renunțare...

In se

Din cărări
abrupte şi line
e drumul
care coboară şi suie
în mine.

Nu vreau decât

Nu vreau decât
să-mi odihnesc
fruntea
pe genunchii
acestei zile...

Desfid

această dragoste
derutantă
ca o pavană
pentru infantă...

*
* *

Te privesc.
Unde-mi sunt
ochii?

Umilința trufiei

Cad pradă
reveriei
în timp ce mă
copleşeşte
umilința trufiei...

Această clipă

Şovăitoare,
durută,
această clipă
ce se refuză a fi
aşternută...

La capătul

La capătul liniei
vieții
să mă aşez cu obrazul
trudit,
pe propriile mele
cuvinte...

Năluciri

Bulgări de vis
în priviri.
Chemi anume
pe unic – iubitul –
care-ți deschide o lume,
spulber de vis
peste umerii tăi
dezgoliți,
năluciri...

Rugă

Fă Doamne
casa mea
încăpătoare,
s-adăpostesc
Izvoru-ntre
izvoare...

Eşti Doamne

Prezent în mine,
pururi, fireşte,
şi râvna de Tine
mă mistuieşte!

Excelsior

Aşa mă nasc
murind mereu
cu cât străbat
urcuşul greu
spre piscul
sufletului meu...

Euharistie

Când spinii
fruntea-ți înnimbă
trupul şi sângele
încă-ți mai simt,
Doamne,
pe limbă!...

Maternitate

Te-am zămislit
dintr-un cuvânt,
cât o lacrimă.
Cu apa milei
am spălat şi-am clătit
pragul zilei.
Te-am înfăşat în
vălul de plâns
ca-ntr-o crismă.
În leagăn ți-am aşternut
busuioc şi izmă.
Te-am scăldat în
străvezimea de cer
până când creştetul tău
a dobândit aura
eternității...

Isus

Până să te naşti,
în fine,
cât ai aşteptat,
în mine!

Pământ de cuvânt

Iată ce sunt:
pământ de cuvânt,
argilă umilă
bună de plămădit,
pământ înflorit.
Pământ de sub tălpi
călcat cu nemilă,
Pământ dintre dinți
din care scrâşnesc
aşchii de sfinți.
Pământ de ninsoare,
pământul cel sfânt,
pământul ce doare,
subit devenit
pământul de floare,
pământ peste creştet
pământ de mormânt...

Dansul mâinilor libere

Mă bucur plângând
în mii de cuvinte
înălțate-n văzduh
ca un dans nesfârşit
al mâinilor libere...

Cât doar o fărâmă

Pe o pagină
neagră
un poem –
cât doar o fărâmă
de viață,
recitându-se
singur...

Spleen

Un păianjen
inofensiv
îmi locuieşte
lăuntrul.
Frica mea
naşte pui vii
şi-i devoră
cu luciditate
şi silă...

Lumina din sânge

Ruină de noapte.
Alunec în
giulgiul de somn
ca-n ziua dintâi – genuina –
cu lyra-n oblânc
aşteptând
să-mi devoreze ochii
lumina din sânge,
umilă,
pe curmezişul de filă...

Deasupra apei

Decupate-n ether
schije de sunet
levitând
deasupra unei
ape letargice...

Suflet reflexiv

Purtam rozariul la gât
şi aveam vârsta christică.
Mă ascundeam de oameni
într-un pustiu de hârtie
şi deveneam invizibilă
lăsând în urmă
haloul albastru
de solitudine.
Absența mea
aproape că nu tulbura
pe nimeni
preocupat cum era fiecare,
să-şi împartă
false, victoriile.
Sufletul meu reflexiv,
ieşit din somnul pământului,
îşi cerea în cele din urmă,
dreptul de a se întoarce
pe aceleaşi, halucinante,
prezente meleaguri...

Singura cale

Cineva era acuzat
de înaltă trădare.
Un altul declara
greva foamei
pe muchia colii de scris.
Eroii forțau uşi deschise
şi printre voci şi
priviri vehemente,
poezia, ca o femeie
în zori, părăsită,
cu orbul nesațiu al
veşnic flămândului,
rostea singură
un pios Lacrymosa
iubirii târzii
declarată defunctă
în noaptea dintre milenii...

Când mângâi

Gena sinelui meu
mă divulgă întotdeauna
când mângâi cu trupul
de iele încins,
marea, nebuna...

Crucea de cuvânt

Sub o cruce părăsită
de la mii şi mii de leghe
se zăreşte
un opaiț stând de veghe
c-o lumină-abia mijită.
Crucea mea
cioplită-n trunchi
şi-mplântată în rărunchi,
clătinându-se în vânt,
cruce-nfiptă în cuvânt...

Guașă

Păsări crude
aidoma unor martori
ai unei teribile crime,
cu țipătul lor ascuțit
asediază culorile
toamnei...

Spre Empireu

E multă vreme de când
n-am mai privit cu
irişii tăi, orizontul.
Nu mai mângâi demult
obraji de mătase
cu degetele tale sfioase.
Cu tălpile tale
nu mai păşesc
de multă vreme, agale.
Nu-ți mai vorbesc
gângurit, cu petale.
Din mileniul doi
nu mai facem nimic amândoi.
Suntem doar tu şi eu
două ființe alergând separat
şi trăgându-şi sufletul greu
spre Empireu...

Ritual

Luminița
de sub cruce
îmi aduce permanent
stropi de lacrimi
în Advent.

Solilocviu

Îngerii serii
mă cheamă – oaspete
în propria casă,
la un tăcut
solilocviu...

Aer utopic

Mă nemişca
ochiul ciclopic
privindu-mi
surâsu-mpietrit
într-un aer
utopic...

Rozariu

Mătănii –
fructe de har
şi lumină
rodindu-ți
în inimă...

Spațiu nedefinit

Cum să străpung
cu cercul de foc
al iluziei
acest infinit
dintre două
cuvinte?

Fără ca tu

Stele se nasc
şi se sting
rostuite întocmai.
Tu nu faci decât
să le răvăşeşti
capricioşii zulufi
sperând într-o
vecinătate agreabilă.
Desigur,
lumea există,
fără ca tu s-o alcătui...

Spleen

Mă tot coase, mă descoase
sufletul uscat pe oase

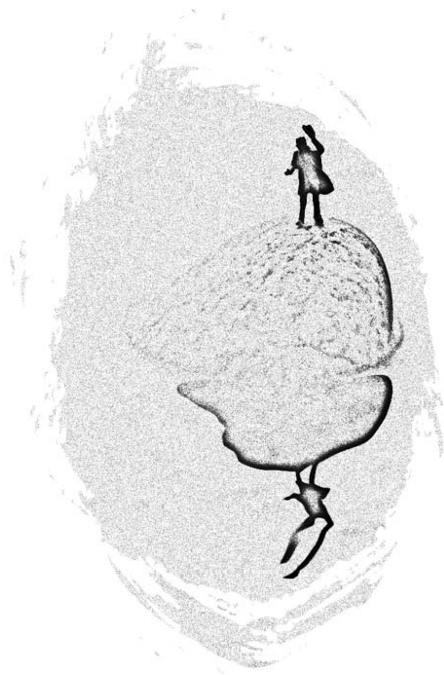
şi mă fac ades să sufăr
toate florile din nufăr.

Tot ce-n jurul meu iubesc
carnea, sângele-mi rănesc.

III

Rãspântii de sine

- anotimpuri sufleteşti -

Motto I:

“Nu pleca
rămâi cu mine
Căci vreau să fiu singur,
singur,
absolut singur”

~JAROSLAW IWASKYIEWICS~

Motto II:

“Din această poezie
îmi rămâne
acel nimic
de o nesfârșită taină”.

~GIUSEPPE UNGARETTI~

Destin

Născută aici
pe pământ
lacomă de cer
sunt!

Ca dintr-un somn

Sfâşiată de linişti
ca dintr-un somn
de copil
cobor din cuvinte!

Sete

Strivesc sub picioare
pământul cu jind
şi cerul în brațe
aş vrea
să-l cuprind!

Miracol incert

Mesaje de dor
îți strig în abis
strivind între gene
roua de prin cuiburi târzii
şi vorbele se ramifică
precum crengile unui
arbor pitic
ezitând să-ți pătrundă
lăuntrul
un strop de miracol incert.

Jurnal de credință

Mă luminează
doar candela hostiei
şi rubinul din sânge
scurs lângă cruce.

Vie de viață –
sunt doar o femeie
murind neîncetat
în cuvântul incandescent
care vă tămăduieşte...

Alb uimit

Un imperiu de milă
pentru iubitul meu
orb,
iubitul meu orb
ca un strigăt
înăbuşit de lopeţi
de ţărână...

Veşti despre tine

Degetele mele
mi te-au memorat;
îmi aduc ele însele
veşti despre tine.
Ştiu singure drumul
până la uşile tale închise
dar nu ciocănesc niciodată
iar când toate în jur
îmi spun să renunţ
eu încep de la degete
o nouă poemă de dragoste!

Nescrisă poemă

Câteva mici simptome
de tulbure grație.
Spasmul de indiferență
urcând precum seva la fruct.
Procesiuni de nelinişti
- pasageri clandestini -
deviind traiectorii.
Steaua fiecărui cuvânt
căzător din cuiul memoriei
oacheşi magneți atrăgând-o
ca pe un trup de fecioară,
nescrisă poemă...

Doamne, mă doare

Vândut pe-un sărut
mincinos.
Doamne, mă doare
sufletul
până la os!

Dor

Să mă arunc în
prăpastia grea,
fără de margini,
Inima Ta!...

O mănăstire

La temelie
cu Duh de Iubire
durează-mi
în suflet
o mânăstire...

Abia când Selene

Un ochi blând
alături de unul necruțător
şi sagace –
amândoi ai iubitului
orb de îndelungă absență
şi eu izbucnind neaşteptat
ca un incendiu
devastând inimă, nervi,
câmpul minat al viscerelor
şi stingându-se singur,
abia când Selene,
- palid încercănată -
ca o femeie în zori, părăsită,
se aruncă subit
sub roțile Carului Mare...

Spleen

Ce lesne, ce lesne orbesc
semizeii trufaşi
încercând să despoaie
lumina
de păsări şi fluturi!
Printre spasme lascive
o floare –
în chip de sabie sacră
decapitează urâtul...

Creion

Reflectate în lemn
de santal
degetele pădurii
- haos iubirilor mute -

Ești

tot mai gelos
pe împrejurimi,
tot mai puțin înțelept,
şi mai vinovat
de câte
nu ți se întâmplă...

Cosmos vegetal

Aidoma păsării ruinelor
survolez peste țigle
şi stufărişuri
spre vechi locuințe
palustre.
În spațiul acesta
de un verde vital
zidită de vie -
liniştea mea migratoare -
îmi surpă latent
edificiul...

Ca un poem rătăcit

Acest adevăr
frumos ca un
poem rătăcit
într-o imensitate
de cuvinte deşarte...

Stele ale târziului

Nu căuta
în măduva luminii
praf de rugină.
Lasă altora dreptul
să numere pe sărite
cuvintele nescrise
stele ale târziului
tresărind
în fața nevăzătoarei
oglinde...

Duh sfânt

Infuziunile Duhului,
icoane migratoare,

flori suave de haruri
înflorind pe hostia inimii,

suspendate de-o scară,
pe care coboară şi suie lumina
la jumătatea drumului
dintre om şi divinitate...

Muzica inimii

Ce sunete
profunde şi grele
se preling
din muzica inimii mele!

Cerul pe dinlăuntru

Dă-mi Doamne, privire
cu care să văd
cerul pe dinlăuntru.
Izvodit din înalturi
oglindă fidelă,
apă curățitoare de foc
să devin,
ochi de absolută lumină...

Pe neobservate

Cântecul meu?
Jertfă vie
rubinul prelins
pe neobservate
peste mustul
zăpezii...

Părtașă cu sine

de parcă aş adormi
vinovată
printre calde ruine;
Altfel cum aş putea
dovedi
că am plâns îndoit
pe movila de timp
fugărind diotime?

Vârstele spiritului

Înaintez spre zenit
în timp ce vârstele
spiritului
îmi devastează
sângele spânzurat
pe creasta nadirului...

Singurătate

Aer răsfrânt
în acordurile unei
sonate de Liszt.
Tandre surâsuri
pe care nu le mai
cumpără nimeni...

Veac bolnav

Lipindu-şi pe chip
un surâs de hârtie
oamenii au încetat demult
să se mire,
îşi aleg stele de jucărie,
sori traşi de sfori,
lune despletite, nebune,
şi nu mai văd
cum se apropie ca un taifun
străinătatea cea de dincolo
de privire...

Compromis

Vă provoc
detaşându-mă vădit
de voi, dragilor,
iubiților mei
cunoscuți şi străini,
în numele copleşitoarei
iubiri
care m-ar putea face pe veci,
slujitoarea voastră
smerită...

Diamant de rouă

Surâsul tău
ca un diamant
de rouă
pe fruntea
înmiresmată
a sinelui...

Acrobat pe aer

Câte cuvinte-mi
trebuiesc să acopăr
lacome guri
şi aerul
neprihănit
să-l spânzur
de încheieturi?

Azur

Cotropit de
înalt –
pământul
cade-n picaj
pe un crâmpei
de albastru...

Acum și de-a pururi

Stană de piatră
în spațiul primordial
aştept cu înfiorare
din pământul reavăn
de suflet
să se iște – ca din nimic
ființa din bobul de grâu
în stare să mă perpetueze
acum și de-a pururi...

Instantaneu

Zidită de vie
într-una dintre acele
tristeți vegetale
cu ochi schimbători
ca agatul.
În liniștea migratoare
îmi iau un răgaz
să-mi enumăr erorile.
Declar război cuvintelor
pentru o vreme
și mă aflu la mine acasă
- oaspete -
împreună cu îngerii serii
aşteptând cu evlavie

să izbucnească prin zidurile oarbe,
la răspântia a două silabe
ca un mugur imponderabil,
otrava de malachit
a singurătății...

Crai nou

În semn de izbândă
sabia noului crai
picurându-ți în vene,
târziul...

Vis cu iele

Iz de calmă înviere
se petrec în şoaptă anii,
invocații austere
se revarsă din pisanii.

Noaptea umple cu ozon
os cu os țesut sub piele
şi-n mişcări de rigaudon
te încing viclene iele.

Umbre stau şi umbre joacă
după flăcări despletite
solitar ecou de toacă
pare viscol de cuțite.

Şi-n genunea-nchipuirii
stele reci – în caldă – palma
dau miracolul trezirii
privegheat de Mater Alma.

O devenire

Flămândă, însetată să înot
prin mările mirabile de vise.
Să jinduiesc la crucea de lumină
ispitele să le prefac în ţăndări.
Iubirea, colierul ei de foc
în pletele-mi uscate să-mi aprindă
când trupul-rug va-ncepe să se stingă.
Estimp, să mă ilumineze blând
în verde transcendent,
Rozariul Poeziei...

Doar mâinile

Cuvinte,
agonizând anevoie...
Lucruri mai vii
decât fiinţele.
Doar mâinile ţintuite
în oglinzi mişcătoare,
împletesc de zor
cămaşa fără cusătură
a inimii...

Singurătate

Halucinante clipe de trecut
când orice început
era durut
verigă dintr-un lanț
ros de rugini
singurătate-nfăşurată-n
crini...

Ca pe o petardă

Inventează-mi
o stea din cuvinte
s-o arunc
ca pe o petardă
în obrazul,
frumos ca o sferă,
al universului...

Fiesta

Gânduri puzderii:
capete sumbre de monştri.
Durerea
tropăie sacadat în saboți
urmând nesilită
până la capăt

Muntele Căpățânii.
Cu lumina pascală în suflet
înalț imnuri de
glorie searbădă morții
în această noapte
de sărbătoare
severă şi crudă...

Aluatul bun

Din mila Ta
divină
statornică-n iubit,
eu însămi sunt aluatul
cel bun de plămădit...

Doamne!

Inima Ta
despic-o în două
şi pune-mi în piept
o inimă nouă!

Chemări spre adânc

În cântecul sirenei
moare zilnic
câte un înger
chiar dacă nu se anunță
furtună
pe mările unde roiesc
virtuali pescăruşi
smulgându-i aerului toate
promisiunile.
Scăldându-se-n azur
călători însetați de sublim
pradă unei memorii despotice
încă mai strigă numele
iubitelor
în timp ce monstruoase oglinzi
simulează cu dezinvoltură
în mişcări circulare,
dulci chemări spre adânc...

Strigare de dragoste

Ascultă-mi iubite
strigătul mut:
Numele tău
este singurul meu
Absolut!

Rugă sculptată

Inima Ta
rugă sculptată
în lacrimă...

Printre cuvinte

Umblu hoinară
printre cuvinte
mirene,
într-o sahară
plină cu stele
viclene...

Fire de lumină

Doamne,
de Tine mă leagă
fire subțiri
de lumină...

Cu respirarea

Scriu
cu aerul mut, alburiu,
cu suflarea întretăiată
vă scriu,
cu respirarea...

În tânărul grâu

Cu respirarea
în frâu
intru în tânărul grâu
cu propria-mi umbră
de mână
şi de iubire răzbită
cad cu tălpile goale
peste țărână...

Ca pietrele

Triumfătoare
trădările
înfloresc ca pietrele
pe spinarea lui Sisif
necunoscutul...

Jind

Să mă ascund,
ah, de mulțimea
de ochi invizibili,
printre cuvinte!

Moise

Mut de privire,
învins,
lângă Rugul
cel pururi
aprins!

Mângâi cerul

Ca să-mi stăvilesc
iubirea
mângâi cerul
cu privirea...

Urme

Pe o vestejită
hartă
urme de fântână
spartă!

Castel interior

Dumnezeu şi
suflet
între patru ochi.

Cuminecătură

Haină fără
cusătură,
sfânta cuminecătură!

Cui să fi fost

Doamne, cui
să fi fost
singurul rost,
adăpost?

Câtă iubire

Câtă iubire,
Doamne, mă speriu,
cât un imperiu.
Câtă iubire
mă-mbie
o dinastie.
Mă cert
şi nu în deşert
de cât iubit
irosit!

De parcă un înger

Zbor
de parcă un înger
aş vrea să dobor.

Levitez
de parcă un înger
aş vrea să visez.

Aripi îmi cresc
de parcă un înger
aş vrea să iubesc.

Aştern peste noapte
izmă la căpătâi
de parcă un înger
aş vrea să mângâi.

Mă răsucesc în aşternut
de parcă un înger
aş vrea să sărut.

Mi-e bine, Doamne,
ce bine!
De parcă un înger
se naşte în mine!

În largul tău

Învață-mă
cum să mă simt
în largul tău,
suflete...

În preajmă

Fără amnar
se aprind vetrele.
În preajma
Duhului Sfânt
tac rugându-se
pietrele...

Cel dintâi

Cuiul morții
cel dintâi
mi se-nfige
în călcâi...

Bacoviană

Scriu, scriu, scriu,
dusă pe pustiu.
Scrisul mă seduce
scriu despre o cruce.
Cine mai desparte
dragostea de moarte?
Scriu, scriu, scriu
până nu-i târziu.
Scriu, scriu, scriu,
poate o să-nviu.
Când mă voi opri
mă vor răstigni...

De pe umărul tău

A mai apus un zeu
de când descos
de pe umărul tău
sidefiu
petalele de chiparos...

Mă biruie jindul

Mă biruie jindul
de contopire
cu Însuşi Fiindul...

O întoarcere

Ies din ființă
ca dintr-o carcere.
Moartea aceasta
e o întoarcere...

Inimă, tu

Inimă – tu,
lectica
Domnului!

Sâmbure înflorind

Pântec rotund:
sâmbure înflorind
în aproapele...

Umbre de lumină

Cu gura arsă de nevină
mai lupt cu umbre
de lumină
şi în acorduri triumfale
înalț în suflet
catedrale...

Oameni

Dragilor mei,
vă conjur,
nu trageți cu armele toți
sub stângul meu sân.
Inima-i plină
de aur şi platină.
În aerul pur
vie rămân
cât timp cuvântul
nu mi se clatină...

Sfâșiind secunda

Unde-s lujerii de ghimpi
doar cu ei să mă alini,
sfâşiind secunda-n timpi
movii lujeri de ciulini?
Unde sunt ciulinii-crini,
căci suntem ca doi străini.

Trecere

Os cu os
mă descos.
Pas cu pas
urme las.
Fir cu fir
mă prefir.
Lepăd piei,
anii grei.
Curg, curg, curg
spre amurg.
Chip durut
intru-n lut...

Îmi iau poezia

chezaşă
şi-o trag peste trup
ca pe o cămaşă...

Singular, colectiv

Nu plânge,
nu ai motiv.
Ți s-a dat
un destin singular
sugrumat de-un destin
colectiv.

Autumnală

Adorm pe brațul tău
pe când
o rază mă sugrumă
blând...

Pune-mi semn

Ține-mi inima în frâu
şi cu stele pune-i brâu.
Strânge-mi talia subțire
cu inelul Tău de mire.
Când mă aflu la răscruce
însemnează-mă c-o cruce..

Stare de duh

Ştii?
Mă conții.

Umbra ta singură

Cât cer deasupră-ți
cât cer
pe când umbra ta
singură
colindă prin lume..

Țintă

Mă-mbeți
cu parfumul de mosc
când mă priveşti
drept în ochi,
aşa cum doar eu te cunosc,
blândă moarte.

Logodna cu apă

Urme de fântână
spartă
dau în vileag
logodna ta simplă
cu apa.

Ca blândul Iov

Scufundat într-o lacrimă
voi adormi plin de istov
ca blândul Iov;
Voi adormi
susținut de aripa
celui care din lut
m-a făcut...

Apostolatul iubirii

Flaconul cu apă de nard
pecetluit cu franjuri
de iarbă suavă;
sipetul ars
de torța iubirii –
miresme împrăştiindu-se
şi părul – ca un ştergar
fastuos
despletindu-se din agrafe.
Lacrimi în țăndări
spală şi zvântă
picioarele sfinte...

Iremediabil

Pe coridoarele nopții
singurătatea
horcăie într-un
sinus!

Care stea?

Dintre atâtea
falsuri desăvârşite
cum poți şti
care stea e
adevărată?

Amurg

La lumina cernelii
cuprind cu brațele
orizontul
într-o superbă
îmbrățişare de adio.

Scări de aer

Cu ochii pe stelele
văduve
urc şi cobor
scări
sprijinite de aer.

Necunoscut

Aşa ai rămas
pentru mine:
necunoscut,
ca o icoană
nezugrăvită de
mână umană...

Buzunarul absenței

În târziul castanilor
caut umbra cuvenită
amforei mele de linişte
scoțând câte o batistă
din buzunarul absenței
pentru fiecare cuvânt
dispărut ca un ac
prin urechile timpului...

Stare de urgență lirică

De şaptezeci şi şapte
de ori câte şapte
m-am înfierbântat
şi-am plâns frenetic
în ropote
pentru liniştea
pe care vreau azi
să ți-o strecor
cu de-a sila, în suflet..

Supusă memoriei tale

Cad cu fruntea
pe sufletul tău
somnoros
în spațiul dintre carne
şi os,
acest ermitaj –
loc de dispută pentru
celulele vidului.

Astfel mă aflu supusă
memoriei tale
o formă a (pre)vederii
rostogolindu-se – stea –
pe firmamentul absenței.

De bună voie

Bieți clauni făcând reverențe,
aşa-zisei nunți de rutină,
noi nu suntem decât
mânuitorii iscusiți de butoane
simulând cu fervoare
moda căzutului în genunchi,
confundând deseori iubirea
cu satisfacerea simțurilor,
într-un timp când

nici beteala nici voalul
nu mai păstrează aceleaşi
mirosuri
iar pânza nupţială
scăldată-n vopsea purpurie,
din umbră, licită vânzarea.

Ardere înaltă

Neliniştită, mă-nalţ
aidoma flăcării
care se consumă pe sine,
înghiţită de
propriii şerpi
arzând fără scrupule.

Poetul

Bolnav de înaltele
spaţii
vă tămăduieşte cu
imensa
lumină lăuntrică...

Hiperacuzie

Aud respirarea greoaie
a unui întreg
eşafodaj de cuvinte
apăsând pe umerii
delicați
ai văzduhului...

Absență

Gândul meu
se insinuează
prin arcada ferestrei
în odaie la tine
izbindu-se
de fumul gri-albăstrui
al tulburătoarei
absențe...

Halo de speranță

Gresia fiecărui cuvânt
umezită de roua
cu miresmele iuți
ale trupului verii.
Respirație pribegind
printre coapse de blând

minotaur.
Efemer adăpost
între galbene scoarțe
ca şi cum singurul
drum de-nceput,
închis ar pieri
într-un halo de speranță.

Setea din trup

O stranie respirare
îşi află sălaş samavolnic
în jarul materiei tale.
Rigoare impusă,
terapeutică,
pe când adulmeci cu
dulce nesaț
nebănuite esențe.

Setea din trup
amenință echilibrul,
despică prima zăpadă
a sângelui
şi dezlănțuieşte
ispitele!...

N-ai știut nimic

Cu mers imperfect
ai venit
în viscolu-nceputului.
Parcă plecând ai venit
presărând
licori şi smirnă prin aer,
mireasmă de crin şi agave.
Un zar pierdut
ce-a fost câştigător.
Sunt lucruri
descifrate pe degete
ca nişte noduri semantice...

În nemărginire

Suavă germinație
de duh
sub orizontul tainic
îngăduit privirii.
Trupuri fosforescente
se răsfrâng,
exultând de candoare,
în nemărginire...

Aici pe pământ

Columbe-nfoiate
risipite-n ether
cuvintele-n care
şi astăzi mai sper.
Din venele lor
beau lapte şi miere.
Şi cui să le dărui
când nimeni
nu mi le cere?

Mers pe vocale

Un nimic învelit
de-o nălucă,
mers imperfect
pe vocale
greieri suiţi
pe-o ulucă...

Cântata profana

Nu mai putem să zăbovim
făgăduinţa e prea grea.
Suntem prea timp
să mai fugim
din calea stingerii
de stea...

Scrii pe aer

În timp ce vânători
iscusiţi
împuşcă balene şi foci
în arhipelaguri nipone
cineva mereu pleacă,
cineva mereu vine
iar tu scrii pe aer
un prolog nesfârşit
cu sughiţuri
impare...

Într-o noapte

Incendiată de alb
într-o noapte
cu insomnii de cristal,
străbătând pieziş
drumul până la şansă
vei desăvârşi
scheletul unei idei
fără să bagi de seamă
cât e de inutil...

Oglinda întoarcerii

din propria-ți umbră
(înecată de prea sumbra lumină),
cu sângele zgâriat
de secunde
traversând franțe de vis,
italii de spumă şi ceață.
Cine şi cu ce rost
îşi ascute gheare cuminți,
să sculpteze statuia ta
ecvestră
în oglinda întoarcerii?...

Epitalam

Din ce în ce mai puțină
nevoie de vocile noastre.
Cântecele se cântă
pe sine,
- suav epitalam –
Celelalte accesorii
sunt palide sosii
subțiate-n ether,
ale singurei unități
perceptibile: tu.

Nu cunosc jind

Rănesc pământul
cu tălpile goale.
Oasele mele
s-au subțiat în adânc
în finissime,
de linişte grele,
secunde.
Nu cunosc jind
pentru nici o venire
pe lume...

Ce-a fost de spus

La spectacolul sângelui
clocotind de sughițuri
țin frâiele anilor
pentru repetiția generală.
Ce-a fost de spus
s-a tot spus.
În noaptea avanpremierei
uit cu desăvârşire
toate replicile
pe când ursitoarele
strecoară lacrimi fictive
în dansul condurilor...

Convenție

De nesuportat
caznele
la care este supus
creatorul himerelor,
pentru unicul scop
de a-i face pe oameni
să zâmbească
în silă...

Curcubeu

Aer împietrit
în culori
şi miresme...

Radiografie

Sufletul meu –
o ştimă cu note suave
ronțăite de carii
atâtor îndoieli
şi nelinişti.

Euharistie

Partea stângă a sufletului
peste partea dreaptă
a sufletului
suprapuse perfect;
spinii din trup,
inima plină de pietre
mărunte, mărunte;
străinătatea privirii –
căuşii de pumni îngheţând
răsuflarea:
gesturi-năluci se-nfăşoară
în voaluri de purpură;
azima frântă ca pentru Cina
cea de pe urmă,
ambrozia sângelui
inundând încăperile Cerului
de unde Cel Răstignit
ne iartă păcatele...

Rugă

Dă-mi Doamne
să beau
din Lumina măiastră
pe care eu
o numesc
Dumnezeu...

Curgere lină

Timpul meu personal
este egal
cu o curgere lină
de pură lumină.
Scântei alunecând
feeric
printre fărâme
de-ntuneric...

Iconostas lăuntric

Să rosteşti atâtea
silabe
cât doar e nevoie
ca să te faci auzit
în clipa când cerul
dispare subit
în sinele tău,
contopindu-se cu
iconostasul lăuntric!

Sub raza-ți blândă

Vreau să mă semeni,
Doamne, adânc,
în bun pământ,
să nu mă tem de ploaie
ori de vânt...
Şi-ntr-un târziu
din aspru, reavăn glod,
să cresc
sub raza-ți blândă
şi-n soare să dau rod...

Lacrima

Lacrima
cu care plâng
pentru Tine vreau
s-o frâng.
Pentru Tine s-o păstrez
ca pe-un viu zălog
la crez...

Pârgă

M-ai ales
întru iubire
pârgă
pentru nemurire...

Noland

Iubire – tu
pământ al nimănui.
Zâna cometelor
se lasă aşteptată.

Auroră

Exodul luminii
devorând
bucătură cu bucătură
zariştea asimetrică...

Duh milos

Ce pace sfântă!
Duhul milos
mi se împlântă
până la os!

O nouă tâlcuire

Lasă-mă să-ți trăiesc
viața, o clipă,
în universul cel nevăzut,
să urc în trupul morții tale,
şi trecerea mea
mistuire de spirit
prin tine,
jertfă curată să nască,
pe crucea răscumpărării,
o nouă tâlcuire a vieții
şi a morții...

Euharistie II

Din icoane mă îmbie
sfinte flori de
semenic,
sfânt Cuvânt
de carne vie!

Epifanie

Lacome limbi de purpură
se devoră una pe cealaltă.
Mănunchiuri de ochi
muşcă orizontul.
Fiecare e înlănțuit
şi dezlănțuit totodată
în sine.

Duh de rugăciune

Jertfa Ta de pe
altare
- aerul de respirare –
Geamăt mistuit pe strune
într-un Duh
de rugăciune.

Gol plin

Sufletul meu
o urnă plină
cu particule infinite
de azimă...

Poem alb

Tăcere –
văzduh suspendat
într-o îmbrățișare
furată...

Arabescuri

Promisiuni
pietre azvârlite-n
fântâni
stârnind cercuri
concentrice
de dor și neliniște...

Ca-ntr-un vitraliu

Suspendată de-un fir
de la zenit la nadir
execut acrobații
vlăguită de-atâtea ovații
și prăbușindu-mă
într-un ropot
de aplauze
ca-ntr-un vitraliu
pe masa de vivisecție...

Mit

Pe Olimp
se despletesc
secundele
de mirajele
umbrei...

Arheologie

Inscripții
pe o tăbliță
de-argilă
despre o fără de
seamăn
idilă...

Cercul de cretă

Într-un ochi
un şoarece alb
ronțăie lacom,
cercul de cretă...

Limbajul mâinilor

Storuri albe
peste neşansă
limbajul mâinilor
memorând.
Învăț să mă slujesc
de propriile arderi.

Viatic

Cortul trupului
să-l depun cu smerenie
ca pe o piatră
la edificiul
celui care mi-a dat
aerul de respirare
din sfântul lăcaş
de iubire
al unui viatic...

Niciodată de-ajuns

să te iubesc
cu prisosință
fără gândul ascuns
că niciodată
nu va fi de ajuns!

Poem rond

Bărbați
cu inimi dorminde;
femei cu trupuri mai treze
decât inimile –

Un coltuc de cuvânt
mai stăruie în timp ce
ultimul vis
se destramă din ochiul
încătuşat în orbite...

Soare ascuns

Nimic nu mă mai
atinge.
Nici şoaptele-ți
incitante,
nici rugămintea aproape
umilă,
nici jubilația extazului
în adorare de sine.
Astăzi mă luminezi
ca un soare
ascuns.

Sufletul apei

Însetații aşteaptă
să-şi mântuie arşița
sub umbră de eucalipt
iar apa
se goleşte de conținut
rămânând doar pojghița rece
a unui aer împins
până la orizontul extrem.

Întețindu-se molcom
- sufletul apei -
în luptă cu aerul rău.

Oxigenul nesaturat,
mâzgă a luminii lăuntrice.
Lacrimi de lemn
putrezesc catargul
întoarcerii.

Mântuitor

Singur în mijlocul vostru
călcând pe fisurile
rămase în urma seismului,
iată-l, se-apropie,
ridicând pe grumaji
lemnul tare ca fierul
de clopot,
lemnul intens rezonând
al fărădelegilor lumii...

Împreună cu umbra

Îngeri plutesc
pe Calea Domnească.

Împreună cu umbra
mă mirui de dor
călcând imperfect...

Stare de susur

Permanentă
stare de susur,
soare năucitor,
cotidian – a trăi –
sub cupola absurdului
câmp fără nimb.

Calm

Noapte,
vino să mă-nveleşti
cu privirea!

Uzurpare de liniști

Între naştere şi murire
uzurpare de linişti.
Un copac răsădit
şi uitat
îți divulgă sentința:
deja s-a prelins
viitorul...

În noi înșine

Ca o floare de
eucalipt
deschisă în aspru
deşert
sila -
şi umbra ei
în noi înşine...

Aparență

Supune-te limbă şi curgi
spre unicul drum înainte –
Cuvântul.
Gură sălbatică – taci!
Dedesubtul cuvântului –
gândul...

Consecutiv

Cariatidă matură
în arhipelagul de vis
al absenței
în vreme ce tu mă ignori,
consecutiv,
mă luminez, mă întuneric...

Cu privirile inimii

Mă uit la sufletul tău.
Mă uit cu privirile inimii.
Ca printr-o lacrimă.
Ca printr-un grăunte
de chihlimbar mă uit.

De pe tărâmuri pustii
se aude ecoul
Litaniei Lauretane...

Vremea uitării

Vine sortită
vremea uitării,
birul iertării
fiind plătit.

Vine sorocul
viselor foste
când nenorocul
- pom desfrunzit -
în loc să te coste
e gratuit.

Vine degrabă,
vine ițit,
vremea iertărilor
şi-a împăcărilor
fără sfârşit...

Scame în vânt

Mirabilă facere
magic cuvânt
os de lumină
în trup de pământ!

Sculptură pe aer,
nescris legământ,
limpede vaier
- har deopotrivă -
celor ce sunt
fără ştiință
scame în vânt!

De atâta iubit

Mă dor irişii
de atâta privit.
Mă dor urechile
de prea auzire.
Inima mă doare
de atâta iubit.
Doamne, de când m-ai luat
în stăpânire!

Astfel...

Să locuiesc în a fi
alături de Cel
care vrea să-şi
împartă cu mine
dreptul la noapte
şi zi.

Poem

Dumnezeu
mi-a scris
pe tablele inimii
un poem:
Lutul ființei tale
să-l plăsmuieşti
aidoma chipului blând
al Neprihănitei...

Treptat

Partea cea
muritoare din tine
- mană curată -
înghițită hulpav
de viață flămândă...

Duh reînnoit

M-am scăldat
în ploaia de rouă
a Duhului Tău Preasfințit,
până, Doamne, am simțit
sufletul meu
reînnoit...

De-aș putea

O Doamne,
de-aş putea să-ți şterg
sudoarea frunții
cu surâsul meu!

Am putere să sper

că-ntr-o zi o să-ți cer
să mă însoțeşti
într-un colț însorit de grădină
spre ținuturi cereşti
la nesfârşita lumină...

Deschide-ți ochiul

Deschide-ți ochiul
vederii,
ochiul din suflet,
cel treaz
şi îndoiala ucide-ți.
Deschide-ți ochiul
din minte
să-ți afli divina
sorginte...

Crâmpei de lumină

Ochii mei mângâie
întunericul dimprejur
şi-ntr-un imens
clar-obscur
în curgere lină
numele tău se prefiră
într-un crâmpei
de nespusă Lumină...

Cine, stavilă să pună?

Cine poate să afle
hotarele
vrerii divine
sau cine
stavili poate să pună
Soarelui să nu mai
răsară,
să nu mai apună?...

Spre paradis

Brațele larg
ca un catarg
şi le-a întins,
şi răstignit
ne-a netezit
drumul de vis
spre Paradis.

Oaza numită Isus

Stele se frâng şi se sting
norii plâng când se-ating.
Sori cu sori explodează,
pământul vibrează.
Loc liber nu prea este
sub cer;
iar omul, stingher,
cu jind priveşte în sus
ca oaza numită Isus...

Cuvântul tău

Cuvântul tău e ploaie
pentru mine,
mă spală, mă înviorează,
pământul inimii
îl ară
şi tot lăuntrul
mi-l fertilizează...

Am văzut lumină

Desăvârşită jertfă
şi senină.
Prin moartea Sa
eu am văzut
Lumină...

Lacrima ta

Mă înarmez
cu răbdare şi dor
şi vin să-ţi şterg
cu iubire
lacrima ta de ivor...

În sinele meu

Să mă las locuită
de lumină şi taine
lepădând anotimpii trecuți
ca pe haine;
Orele toate – făpturi înrudite
să se predea
în mâinile mele smerite.
Apoi să aştept,
odată cu luna,
Cuvântul cel Întrupat
în sinele meu
totdeauna...

Pe creștete de sfinți

E ora când
cu glas de taină
ne cheamă blând
părinții din părinți.
Se-nalță spre cupole
rugi fierbinți.
E ora când se-aprind
aureole
pe creştete de sfinți...

Îmi ești

În restriştea mea
adâncă,
mi-ai fost stâncă.
În căderea mea uşoară
mi-ai fost scară.
În umbrita mea culoare
ai fost raza mea de
soare.
Până şi-n rostogolire
îmi eşti sprijin
şi iubire...

Stăpân pe umbre

Cineva mi-a furat
mersul.
Printre atâția paşi
nepotriviți,
unde să-l caut
când nici pe
propria-ți umbră
nu mai pot fi stăpân
absolut?

Inutile

Sub brad
zac uitate
în ambalaje atrăgătoare
câteva cuvinte
ce nu vor fi nicicând
despachetate.

Prea târziu

Şi când ajung
înfăşurată-n viscol
cineva aşteaptă
demult
să mă lege în funii
şi să mă trimită
fedeleş,
la punctul de plecare...

Mă nasc repetat

Îmi sfâşii sufletul
în bucăţi
şi-l aşez în palmele
voastre
ca nişte căngi iluzorii.
E ca şi cum
pe mine însămi
mă nasc repetat
uitând placenta în
propriile mele viscere
şi apoi îmi abandonez
fătul sufocat
de prea mult ozon,
într-o gară pustie...

Noaptea

Mă furişez
şi dispar
înghiţită de
propria-mi umbră...

Blues pe oglinda concavă

Hai să dansăm
un blues de adio,
iubite,
un blues pe oglinda
concavă,
să să tropăim în stil
country.
Mâine va fi o zi ca oricare,
nimic nu ne va opri
să gustăm lentoarea cenuşii.
Let's go to dance,
sweet heart,
aruncă-ți verigile-n mare,
nici un cuvânt despre
fructul iubirii defuncte.
În livezile paradisului risipit
de mâine fi-vom liberi!

Mâinile trupului, mâinile inimii

Întinse – mâinile trupului
în timp ce mâinile inimii
zăbrelite,
cu pumni învârtoşaţi
în care se ascund
seminţe-nflorite-n pământul
de suflet,
în ochi de cuvânt,
unde nu mai răzbate
isopul izbăvitor
iar apa moare şi ea
zgribulită de frigul
mocnind, al ispitei...

În iubire eternă

Duhul lumesc şi
duhul ceresc
în carnea mea cresc.
Nădejdea trimisă de cer
o tac şi o sper.
Inima mea se prosternă
în iubire eternă.
Nu tac în zadar.

Într-un târziu aflu har.
Harul cel sfânt al iubirii
Aceluia
de la care purced
toate minunile firii...

Confesiuni

Neîntoarceri
hăituindu-se-n cerc
- deziluzii –
fără zi de duminică.
Gând în spirală,
ploi cu duiumul,
arome, ispite,
mărturisiri fără rost.

Toate porțile ferecate
acestui arhitect
şi constructor
de fum...

CUPRINS

Tipărit la **S.C. GRAFPRINT S.R.L.**
Galați, str. Odobești, nr. 1 Bis
Tel/fax: 0236.318440